

ΜΕΤΑΞΥ ΣΟΒΑΡΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α'

Κυρία Διευθύντρια,

*Από τη στιγμή που σου ήλθε η έμπνευσις, να εκδώσης το «ΑΟΔΟ», περιμένω πως και πως την ευλογημένη αυτή μέρα που θα κυκλοφορήσει το πρώτο του φύλλο.

Μήνες τώρα με βασανίζεις και με τυραννάς με τις πυρετώδεις προετοιμασίες σου, με τις έκνευριστικές ανησυχίες σου, με τα καθημερινά σου σύρε κ' έλα. Μά για όνομα του Θεού! Τους «Τάξις» επρόκειτο να θγάλης, παιδί μου; Η εξερευνητική αποστολή στη Στρατόσφαιρα έσκόπευε να επιχειρήσης; Τι απεριγράπτη αναστάτωση είχε αυτή, τί ύφος περισπούδαστον, τί επιτελικά θεωρήματα, τί άγωνία!

Σάν πολύ στά σοβαρά καταπιάστηκες, Κυρία Διευθύντρια, με το φαίδρο, το άπλο κ' εύκολο αυτό σπόρ. Κ' ενώ δεν είχες παρά να πάρης για πρότυπο ένα από τα τόσα και τόσα ελληνικά περιοδικά, που κυκλοφορούν εύρύτατα, ενώ δεν είχες παρά ν' αντιγράψης έμβριθως τη φόρμα τους, την ύλη τους, τις ιδέες τους, ώστε κ' εγώ νάχω την ήσυχία μου, αλλά και σύ την βεβαιότητα ότι οικονομικώς τουλάχιστον θα τα κατάφερνες μιά γαρά, εδάθηκες με πείσμα να κυνηγας τολμηρές πρωτοτυπίες, επικίνδυνες καινοτομίες. Τί τα ήθελες όλα αυτά; Τί χρειαζόταν, λόγου χάριν, η αδιάκοπη εκείνη και κραυγαλέα παρέλασις της άτελειώτης στρατιάς των ειδικών και μη συνεργατών, που έλεγαν ό ένας το κοντό του και ό άλλος το μακρύ του και που ήθελαν όλοι μαζί και καθένας χωριστά να σου επιβάλουν τη γνώμη τους; Φούρνον του Νασρεδίν εβάλληκες να στήσης ή να διευθύνης περιοδικό;

Η μήπως είχαν κανένα νόημα εκείνες ή δλονύκτιες άγρυπνίες, εκείνες ή παρατεταμένες, υπό την σχολαστικήν προεδρίαν σου, συνεδριάσεις για την έκλογη ένός άναγνώσματος, ένός κλισέ, ένός τίτλου, μιάς σελοδοποιήσεως;

ΑΟΔΟ, παιδί μου, δεν θα πή «Απ' Όλα Δι' Όλους»; Δεν είνε, δηλαδή, ένα είδος πνευματικής Λαϊκής Άγοράς, όπου προσφέρονται σε φθηνή τιμή λογής - λογής τζαρτζαβατικά; Η ζητάς να με πείσης ότι είνε τάχα πολύ σπουδαία και πολύ σοβαρή δουλειά να συνκεντρώσης όπως - όπως σε 32 σελίδες τα πάντα, να τα ψήσης σε σιγανή φωτιά, να τα σεργιήσης σε πολύχρωμο και φανταχτερό τραπέζι και να καλέσης το άναγνωστικόν Κοινόν να εύφρανθή και να διασκεδάση;

— Θέλεις μήλον έπαρε! Θέλεις κυδώνιν φάνε!

*

*Αλλ' άς αφήσουμε τ' άστεία! Είμαι άληθινά εύτυχής, που με την άλάθητη γυναικεία σου διαίσθησι, είδες καθαρά πόσο τεράστιες, πόσον ανάλογες με τις σημερινές αξιώσεις του ελληνικού άναγνωστικού Κοινού, είνε ή εύθύνες σου και ή υποχρεώσεις σου.

Πρόσεξε όμως! Πρόσεξε πολύ. Το πρώτο φύλλο του «ΑΟΔΟ», θα διαβάσθῃ ίσως από χιλιάδες άναγνώστες. Μη φαντασθής γι' αυτό ότι τους κατέκτησες και ότι ήμπορείς στο μέλλον να ελαττώσης την προσοχή σου, να παραμελήσης την ύλη του περιοδικού, να τσαπατσουλέψης την έκδοσή του. Κάθε φύλλο του «ΑΟΔΟ» πρέπει να είνε καλύτερο άπό το προηγούμενο. Αν θάλης ένα τέτοιο σύνθημα στην εργασία σου, τότε θα έπιτύχης. Άλλά μόνον τότε. Μην ξεχνάς ότι κάθε έβδομάδα θα δίνης έξεάσεις ένώπιον του άναγνωστικού κοινού. Αν μιά έβδομάδα δεν πάρης «άριστα», αν άρχίσουν οι άναγνώσται σου να σε βαθμολογούν άύριον με «λίαν καλώς» και μεθαύριον με «σχεδόν καλώς», έτοιμάσου σε λίγον καιρό να διαβάζουμε το «ΑΟΔΟ» έν... στενωό οικογενειακώ κύκλω!

Και θα ήταν κρίμα: ... Γιατί, αν πιστέψω τα λόγια σου, δεν άγωνίζεσαι μονάχα να δώσης τη χαρά της δουλειάς και το γέλιο του ευλογημένου μόχθου στο δικό σου σπίτι. Άλλά φιλοδοξείς κάτι παραπάνω: Νά προσφέρης, δηλαδή, σε μίαν άνυπερόβλητη Κοινωνία προοδευτικών και πολιτισμένων ανθρώπων τις πιο καθαρές, τις πιο ζωогόνες, τις πιο δροσερές πηγές της δικής μας και της ξένης πνευματικής δημιουργίας.

Νά, γιατί κατατάσσομαι μ' ένθουσιασμό πειθαρχικός και υπερήφανος στρατιώτης στον καλόν άγώνα σου. Νά γιατί σου έζήτησα να μου παραχωρήσης μιά στήλη του «ΑΟΔΟ», που να μπορώ κ' εγώ κάθε Τετάρτη «μεταξύ σοβαρού και άστείου» να τα λέω «της πεθεράς για να τ' άκούη ή νύφη!»

Ι. Δ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Το πορτραίτο του μικρού Τζάιμς Άλεξάντερ Σίμσον, έργο του Ντέβις υιού, θεωρείται σήμερα ως μία από τις πιο έπιτυχημένες ζωγραφικές άπεικονίσεις της παιδικής άφελείας και χάριτος, ως πραγματικό άριστούργημα στο είδος του. Ο Σίμσον, άνδρωθείς, διέπρεπεν ως δικηγόρος και συγγραφέας σπουδαίων νομικών μελετών.

Στην οικογένεια του Άρθουρ Ουίλλιαμ Ντέβις ή ζωγραφική άποτελούσε παράδοσι. Ο πατέρας του, ό Άρθουρ Ντέβις ό πρεσβύτερος, είχε διακριθή ως ζωγράφος οικογενειακών σκηνών. Σέ ηλικία 20 έτών ό Ντέβις υιός έπιδείσθηκε ως σχεδιαστής σε μιά φρεγάτα που επρόκειτο να εκτελέση τον γύρο του κόσμου και έτσι εύρέθηκε στάς Ινδίας. Έκεί, στην Βενγάλη, έζωγράψισε τον περιφημο πίνακα που παριστάνει τον Ινδό ήγεμόνα Τιπού Σαχίμπ παραδίδοντάς τους γιουούς του ως όμήρους στον Λόρδο Κόρνοουελλιν.

Τό 1795 ό Ντέβις επέστρεψε στην Άγγλία. Η ζωή του, έν τούτοις, όπηρξε βασανισμένη και πέθανε πάμπτωχος και λησμονημένος σε ηλικία 59 έτών.

Καθ' όλο το δεύτερο ήμισυ του περασμένου αιώνας και κατά τις δύο πρώτες δεκαετίες του παρόντος οι πίνακες των δύο Ντέβις, πατέρα και γιου, έθεωρούντο από τους τεχνοκρίτας ως έργα άνευ αξίας. Άπροσδόκητα τό 1932 σε μιά δημοπρασία ένας πίναξ του Ντέβις πατρός, «Τό τραγούδι της άγάπης», έπωλήθη άντί 2415 λιρών, δηλαδή 1.300.000 δραχμών. Άπό τότε τα έργα των Ντέβις έγιναν περιζήτητα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1 Τέλη

16-8-38

30192

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ

*Επειδή δεν σάς βλέπουμε, κύριοι άναγνώσται, μη νομίζετε ότι μας είσθε άδιάφοροι. Σας τρέμουμε. Τρέμουμε την πρώτη έντύπωσι που πολλές φορές κρίνει την τύχη των σχέσεων που συνδέουν ή — άλλοίμονον! — που χωρίζουν σ' όλη τους τη ζωή τον γράφοντα και τον άναγνώστη. Τρέμουμε το σφύριγμα, τη δυσαρέσκεια, την ψυχρότητά σας. Η σύμπτωσις των ιδεών δεν είνε άρκετή για την συμφιλίωσί μας. Θα εξαρτηθή και από τον τρόπο της εμφάνισέως τους, από την αρχιτεκτονική, από τη μορφή, από τη γλώσσα. Η γλώσσα! Ένα πρόβλημα ελληνικής καθαρά μορφής. Μόνον ό Έλλην συγγραφέας και ό Έλλην δημοσιογράφος κρίνονται και για τη γλώσσα. Τις περισσότερες φορές θ' άκούσετε: «Καλά, αλλά ή γλώσσα...» Έλληνική όμως γλώσσα δεν υπάρχει. Είνε τόσες όσοι και οι Έλληνες. Όλοι δε φανατικοί. Θα σάς συγχωρήσουν μιά άνοησία που θα ήττε στη γλώσσα τους, είνε όμως άμείλικτοι όταν υποστηρίζετε μιά ιδέα, για την όποιαν και οι ίδιοι άγωνίζονται, όταν ή υποστήριξις δεν γίνη στο γλωσσικό ιδίωμα που προσκυνούν.

Άλλά έχω άπομακρυνθή από το θέμα. Στη μόδα του γραψίματος είνε πολύ αϊκ αυτές οι παρενθέσεις. Αρχίζετε με τις τσουλήθρες των παιδικών κήπων και καταλήγετε με την εμφάνισι του Χαϊλέ Σελασιέ. Το θέμα, αν θυμόμυαι καλά, είνε το τράκ που δοκιμάζει ό γράφων όταν πρόκειται να έπικοινωνήσι για πρώτη φορά με τους άναγνώστας του. Πόσοι είνε; Δεν τους βλέπει. Η άνθρωπίνη άδυναμία τον παρσούρει σε φανταστικούς αριθμούς. Μετρά έκατομμύρια. Ξεπερνά τα όρια της χώρας του και άνησυχεί για την έντύπωσι. Άρά γε άρσε; Ποιός να του τόπη; Η γνώμη συγγενών και φίλων δεν πιάνεται. Δεν πρόκειται δε μόνο περί της άνησυχίας του έπαγγελματιού που μοχθεί να στερεώσει τη θεοούλα του. Θα ήταν υπόθεσις πολύ πεζή. Είνε ή άνησυχία του δημιουργού. Ω! μη δίνετε στη λέξη έξαιρετική σημασία. Ένα άρθράκι δεν είνε ό Παρθενών. Δημιουργό όμως αισθάνεται τον έαυτό του κ' εκείνος που καρφώνει ένα ζευγάρι σόλες. Τις γυαλίζει και καμαρώνει το έργο του.

Τί ψυχή έχει ένα άρθράκι; Πόσοι θα τό πάρουν με στοργή στα χέρια για να το προσέξουν από την αρχή ως το τέλος; Οι περισσότεροι θα ρίξουν μιά ματιά στον τίτλο, θα προχωρήσουν στην πρώτη φράσι και θα σπεύσουν στον έπίλογο. Και μας διαβάσουν, Θεέ μου, όταν στριμώνονται στο τράκι, όταν περιμένουν να ζεσταθί ή σούπα, ως που να τους φέρη το γκαρσόνι το πιάντο τους. Διαβάσουν στο δρόμο, στο κρεβάτι για ν' άποκοιμηθούν, στο τράκι για να μην τους πάρη ό ύπνος. Διαβάσουν όπως καπνίζουν, όπως παίζουν κομπολόι.

Νομίζετε πως δεν τα ξέρουμε αυτά, κύριοι άναγνώσται; Τα ξέρουμε. Και όμως άγωνιούμε. Παραμονεύουμε τον άναγνώστη. Όπου τον βρούμε, όπου τον συναντήσουμε. Ένα μειδιάμα του μέσα στο λεωφορείο, την ώρα που χωρίς να όποπτεύεται την ύπαρξί μας, διαβάσει το άρθρο μας!... Το μειδιάμα του έχει την έννοια της έκρήξεως της έσωτερικής ικανοποίησεως. Οι έκφράσεις που παίρνει ό άναγνώστης και τα άνώδυνα γράμματα είνε τα δυο μεγάλα κριτήρια. Άς είμαστε όμως ειλικριείς. Είνε τόσο σπάνια τα μειδιάματα του λεωφορείου και τόσο άραιά τα άνώδυνα συγχαρητήρια... Η συνήθης μορφή της άνωθυμίας είνε ή άποδοκιμασία και ή έκφρασις της άδιαφορίας. Μιά ματιά και σάς άφίνει. Κυττάζει την κυρία που περνά από το πεζοδρόμιο ή στρέφει την άλλη σελίδα. Τέτοιους πάγους δεν σάς εύχομαι να σάς ρίξουν στην πλάτη. Με τον καιρό τους συνθίζουμε. Το τράκ όμως των πρώτων έτών ζωντανεύει σε κάθε πρεμιέρα. Νέα σκηνή, νέον περιβάλλον, νέα άτμόσφαιρα, νέο κοινό. Έχει τα γούστα, τις απαιτήσεις, τις προτιμήσεις, τις ιδιοτροπίες του. Και προσπαθεί ό άνθρωπος που γράφει να ψάψη τα ασύλληπτα. Αιώνια άνησυχία της άβεβαιότητος που βασανίζει, αλλά και που άποτελεί την πηγή της δημιουργίας. Άλλοίμονον όταν ό άναγνώστης παύση να προκαλή τον φόβο. Ο συγγραφέας, και ό τελευταίος μελανωτής χαρτιού αν είνε, που έχασε την άνησυχία του, έχασε το πάν. Η υπερβολική εκτίμηση των απαιτήσεων του άναγνώστου, ή άναμέτρηση των δικών του άδυναμιών, θα τονώση την προσπάθεια και τότε υπάρχει κάποια έλλις, άναγνώστης και άναγινωσκόμενος, άπαραίτητοι και οι δυο παράγοντες στην καλλιέργεια του γραπτού λόγου, να συναντηθούν και να συμφιλιωθούν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Το ΑΓΡΙΟΚΟΡΙΤΣΟ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

νε έντελως διαφορετικό πράγμα. Τόσα χρόνια έπέρασαν από τό τελευταίο ταξίδι της καί, όμως, από την μιάν άκρη τών 'Ολλανδικών' Ίνδιαν ώς την άλλη μόλις γύη σε μιά συντροφιά λόγου, γιά τό «καράβι τών όνειρων» ή γιά τόν ίδιοκτητή του... άμέσως όλοι τεντώνουν τ' αυτιά τους... Καί τώρα σείς μου λέτε μέ τό φυσικώτερο ύφος, ότι ζήσατε τό τελευταίο κεράσιο της καταπληκτικής αυτής ιστορίας, ότι υπήρξατε ένας από τούς ήρωάς της. 'Ο Κρόμχουτ γέλασε.

— Ναί, ή ιστορία ήταν λίγο-πολύ καταπληκτική, είπε. 'Εγώ, όμως, ήρωας... όχι, δεν υπήρξα ποτέ... Έστωα την πολυπόνηά μου περισσότερο πρός την δική του.

— Άκούστε, Κρόνχουτ, είπα προσφέροντάς του ένα από τ' αγαπημένα μου πούρα. Την ιστορία αυτή έγω άκούσει νά την διηγούνται κατά είκοσι τουλάχιστον διαφορετικούς τρόπους τόν ένα έξωφρενικότερο από τόν άλλο. 'Όπως είνε φυσικό, θέλω νά μάθω την αλήθεια... Έόωπασα γιά νά τό προσφέρω φωτιά.

'Ο Κρόμχουτ άπλωσε άνασαικτικότερα τά πόδια του, είσέπνευσε θάβει τόν καπνό καί γιά μερικά στιγμές τό βλέμμα του πλανήθηκε στίς πυκνές φυλλοκασίες του δάσους, πού άρχιζε σέ απόσταση λίγων μέτρων από την βεράντα.

Κατόπιν άφησε τίς άναμνίσεις του νά μιλήσουν.

— Τόν στρατηγό Βάν Σόρν — άρχισε ό Κρόμχουτ — τόν είχα γνωρίσει στό Τράνθσαλ, τό 1900. Πολεμούσαμε καί οι δύο ώς έθελοντάι μέ τούς Μόπερς κατά τών 'Αγγλων εισβολέων. 'Ο Βάν Σόρν διουκόμισε ένα σώμα έλευθέρων σκοπευτών. Από τότε τού έχει μείνει ό τίτλος τού στρατηγού.

Οι περιπέτειες τού πολέμου μάς συνέδεσαν στενά. Έγώ πρίν από λίγα μόλις χρόνια είχα εγάλοι καί Πανεπιστήμιο. 'Ο Βάν Σόρν ήταν μεγαλειότερος μου. Θά ήταν τότε καμιά τριανταρία χρονών. 'Ήξερα πώς ήταν ένας από τούς πλουσιότερους ανθρώπους της 'Ολλανδίας. 'Ο πατέρας του, πεθαίνοντας, τού είχε άφήσει κάπου είκοσι έκτακτομύρια γκούλντεν καί άπεράτητα γήματα... Σάν τέλειωσε ό πόλεμος οι θρόνοι μας γυροφόρησαν. 'Ο Βάν Σόρν έπέστρεψε στην 'Ολλανδία καί έγώ ήρθα εδώ, στή Σουμάτρα... Άργότερα, ύστερα από χρόνια, έ- τυχε νά διαβάσω σέ κάποια έφημερίδα, ότι είχε παντρευθί μέ μιά κόμηση. Δημοσίευσαν καί την φωτογραφία της: ήταν γυνή καί πολύ ωραία.

Η ίδια έφημερίδα έπρόκειτο νά μέ πληροφορήσει, άτυχώς πολύ σύντομα, ότι ό Βάν Σόρν είχε συλλαβεί έπ' αστοφώρ σ' ένα από τούς παργούς του την γυναίκα του μέ τόν έρωτά της. Ένα Γάλλο χορευτή, καί τούς είχε σκοτώσει... καί τούς δύο... Τέτοιος ήταν πάντοτε, εύξαστε. Τά δικαστήρια, πάντως, τόν αβώωσαν... Πέρασαν άλλα πέντε ή έξη χρόνια.

Η «Σοερακόρτα» έκανε γιά πρώτη φορά την εμφάνισή της στίς θαλάσσες τών 'Ολλανδικών Ίνδιαν τό 1919 καί άμέσως δημιουργήθηκε ό θρόλος της — πολύ δικαιολογημένα, άλλως τε. 'Ήταν ένα όλοένα άτυπο, κερδοφόρο, πραγματικό μικρό ύπερκαμένο, φορτωμένο μέ τίς όραστικές κοπέλες της Εύρώπης, της Αμερικής καί της Ασίας. Θά ήταν τριάντα ή σαράντα, ή μιά γοητευτικότερη από την άλλη. Άναισκά τους ό εύτυχής ιδιοκτήτης της θαλαμηγού δούλειε σάν αλάνθινος Σουλτάνας. 'Ο Σουλτάνας αυτός δεν ήταν άλλος από τόν Βάν Σόρν. Καί ή αλήθεια είνε ότι κατά βάθος ό πολυός φίλος μου δεν ήταν διάδου εύτυχιώμενος.

Είχε κάνει τόν γύρο τού κόσμου καί είχε καταλήξει στίς 'Ολλανδικές Ίνδιες. Η μυστηριώδης όμορφιά τού τύπου τόν εύοητούσε. Με δρωμητήρη την Μπατάβια, άρχισε ν' άρμενική άνάμεσα στό μυρωμένο νησί, αδιαφορώντας γιά τόν θόρυβο πού δημιουργούσε ή «Σοερακόρτα» καί οι σειρήνες της.

Συναντήθηκαν τυχαία ένα δράδυ τών Μπατάβια, ό πού είχα πάει γιά ν' αγοράσω διάφορα όργανα ημεϊας. Τό δράδυ, δεν έζωρα πού μω ήρθε νά περάσω από τη λέσχη τού Ναυτικού 'Ομίλου. Σ' ένα από τά πρόσνια τραπέζια ήταν καθισμένος ό Βάν Σόρν καί σ' αυτόν ήταν συγκρατημένα ή προσοχή όλων. Τό παίχιδι είχε παραλύνει σ' άλλα τραπέζια.

'Ο Βάν Σόρν ριψοκινούσε κολοσσάια ποά καί κερδίζε συνεχώς. Τόν άνεγνώριζα μόλις τόν είδα. 'Όταν είχαμε σιμείη γιά πρώτη φορά στό Τράνθσαλ, ό Βάν Σόρν ήταν ό ωραιότερος άνδρας πού είχα δει ποτέ. Τώρα έξακολουθούσε, παρά τά πενήντα του χρόνια, νά είνε άρσας, μέ τά ξανθά μαλλιά του, πού είχαν άσπρίσει περίεργα στούς κροτάφους, τά γάλατα μέσης του, τό θέλημά του, τόν παργόν καί τίς φορβές αβλητικές πλάτες του. Οι άντρες τόν χει λιών τού, όμως, ήταν πείσμενος καί ή σύσπασε τού σφιγμένου στόματος καθώς καί τό γαλανό βλέμμα έξέφραζαν συγχρόνως πικρία, κυνισμό, κάποια δαυνοσύνητα καί πρό παντός θα- λεία άπογοήτειας.

Κάποια στιγμή σήκωσε τά μάτια του από τό χαρτί καί τό βλέμμα του έπεσε επάνω μου. Με κούταξε κάπως ασυστοιμένως στην άρχή, κατόπιν άφηνε τά χαρτιά νά πέσουν, σηκώθηκε καί προχώρησε πρός τό μέρος μου, μέ τευτομένο χέρι.

— Κρόμχουτ... σύ εδώ... 'Α, Κρόμχουτ! Είσαι ή καλλί- τηρη άνάμνησις της ζωής μου... Μάγκες... αινιδιώμασι... ήρωόμοι...

Πέρασαμε άλλη τή θροδύ μαζί. Δέν πρέπει νά φαντα- σθίτε, όμως, ότι ή συνομιλία μας συνεχίσθηκε στόν ίδιο έγκάρδιο καί... αίσθηματικό τόνο. Πολύ γρήγορα στό πρόσωπό του άπλώθηκε μιά έκφρασις καταθλιπτικής, ά- νιάτρευτης άνιες.

Τόν έρώτησα άν έσκόπευε νά μείνη πολύν καιρό στην Μπατάβια.

— Α, όχι... όχι... μου είπε παγερά. Φεύγω αύριο... 'Αποτομα μιά λάμψη φωτίσε τά μάτια του.

— Κόμχουτ... άδέρφη καί σύ μαζί μου. Σ' άστίασε.

— Μαζί σας; Έκανα. Νάρθω πού; — Άκούσε, Κρόμχουτ, έχω θαρεθί νά ταξιδεύω μόνος άνάμεσα σ' όλες αυτές τίς άνόητες γυναίκες. Αυτή τη φορά θά'γω μαζί μου καί άνδρική συντροφιά... Κρόμχουτ, ζήτησα άκριβώς ένα τεσσαρακοστό προσκαλεσμένο... Σέ βρήκα καί δεν θά σ' άφήσω...

— Άδύνατον, άδέρφη μου, τού είπα. Έχω την δουλειά μου. Δέν μπορώ νάρθω...

— Άνοήσιες, Κρόμχουτ... Κι' έκτός αυτού δέν σ' εί- πα άκόμη γιά πού πρόκειται νά σαλπάρουμε; Γιά την 'Αμπόυνα, Κρόμχουτ...

Η 'Αμπόυνα! Τ' ωραιότερο νησί τών Ίνδιαν! 'Ο ω- ραιότερος τόπος τού κόσμου! Κρυφός πόθος μου ήταν ά- νέκαθεν νά πάω στην 'Αμπόυνα.

'Ο Βάν Σόρν γέλασε σαρκαστικά.

— Λοιπόν, θάρθεις; Έκανε.

— Ναί, θάρθω! Έξασαρε. Πές μου, όμως, Αϊνρική, τί νό- ημα έχει ή «τρελή αυτή ζωή... τί νόημα μπορεί νάχη ή έξωφρενική σπατάλη της περιουσίας σου... Έχεις γίνει τό σκάνδαλο τών Ίνδιαν...

Με δέκονα μέ μιά χειρονόμια.

— Μη προσπαθίς νά μου γίνης δυσάρεστος, μου είπε. Δέν είνε σωστό, άλλως τε, νά δυσαρσστής κανείς ένα με- λωδών... Είμαι πολύ άρρωστος, Κρόμχουτ... Ψυχικά καί σωματικά άρρωστος.

Έγυψήσε τό στήθος του.

— Κάτι εδώ μέσα δεν λειτουργεί καλά, πρόσθεσε. Οι γιατροί δέν μω δίνουν περισσότερο από έξη μήνες... Τέλος τού Αϊνρική Βάν Σόρν πρέπει νά είνε αντίστοι- χής ζωής του.

— Άποτομα στό πρόσωπό του άπλώθηκε πάλι ή παγερή έκφρασις, Σηκώθηκε.

— Σαλπάρουμε αύριο τό πρσί, στίς όκτώ, μου είπε.

— Άμπόυνα... Μακασάρα... Μπάλλι... Σαντακάν... 'Όλα τά παραδεισιακά λιμάνια τών πλούσιων καί μυρωμένων νη- σιών τού άπεράτου 'Αρχιπελάγους. Η «Σοερακόρτα» ή- ταν πραγματικό τό καράβι τών όνειρων. Σαράντα άν- δρες ζούσαμε μέσα σέ μιά φανταστική, άφύσικη άτμό- σφαιρα... σαράντα άνδρες καί σαράντα γυναίκες. Η συντροφιά ήταν πραγματικά διαλεχτή καί τό άμύρι της «Σοερακόρτα» περιείχε τ' άκριβώτερα, τά σπανιότερα ποτά πού ύπάρχουν. Τρώγαμε άμύριμα, πίναμε άμύρι- μα, παίζαμε χαρτιά καί τραγουδούσαμε. Καμιά άσκο- τούρα δέν μάς δασάνειε την ψυχή: τί είχαμε άφήσει στή στερνιά. Άρκετοτό από μάς ήσαν παντρεμένοι, είχαν έ- γάστει, όμως, τίς γυναίκες τους. Πολλοί διδύμονα μεγά- λες επιχειρήσεις, άλλ' από τίς πρώτες ήμέρες τού ταξί- διου είχαν δώσει κάθε φροντίδα από τό μυαλό τους. Έμεναν έσπαλμένοι στό κατάστρωμα, όπου τούς έέρ- ειραν την παγωμένη σαμπάνια, μέ μιάν όμορφη κούπε- λα πλάι τους. Πολλές φορές ξεχνούσαν κι' αυτό άκόμη τ' όνομά τους.

Όταν άποφασίζαμε νά έγκαταλείνομε ένα λιμάνι, ό καθένας μάς ένόρφε επάνω σ' ένα χαρτάκι τ' όνομα τού νησιού πού θάθελε νά έπισκευθούμε. Ρίγναμε όλα τά χαρ- τάκια μέσα στό καπέλλο πού Βάν Σόρν καί αυτός προ- βόισε στην τύχη ένα. Διάβασε τ' όνομα πού ήταν γραμμέ- νο επάνω καί διέτασσε άμέσως τόν καπετάνιο νά τραβή- ξη πρός τά εκεί.

— Άπο τομάς τού έρωτα...

Θά ήταν τουλάχιστον τέσσερες μήνες πού είχαμε φύ- γει από την Μπατάβια όταν ό Οδγκό Σόνμπεκ άρχισε νά μου κινή τό ενδιαφέρον. 'Ήταν νεώτερος καί είχε έπι- βείσθι στό Τάιντλινγκ Πρέκ, δέν είχε τύχη, όμως, ποτέ νά τού μιλήσει. Την θροδύ πού φύγαμε από τό Σαντα- κάν τόν εύρηκα μόνο σέ μιάν άπομωρη άκρη τού κατα-

στρώματος σκίνησά στό μεθού. Έκλαμε σάν μικρό παιδί. Έθέλησα νά μάθω σέ τί ώφελούντα τά δάκρυά του ό Σόνμπεκ μου έκμυστηρεύθηκε μέ προθυμία τόν πόνο του.

— Νά, ένηγά φορές έχω γράψει την Ουπέιλ, στό χαρ- τάκι μου' κάθε φορά, όμως, θγαίνει κάτι άλλο.

— Την Ουπέιλ; Έκανα ασπασμένος. Πού βρίσκεται αυ- τός ό τόπος;

'Ο Σόνμπεκ έκανε μιάν άόριστή χειρονόμια.

— Είπε ένα νησάκι τού 'Αρχιπελάγους Πατερνόνστερ... Ένα γαμινό κομμάτι γής...

— Καί γιατί έπιθυμώ τόσο νά τό έπισκευθώ αυτό τό γαμινό κομμάτι γής; τόν έρώτησα.

— Έγω τούς λόγους μου... άποκρίθηκε.

Τού έξήγησα ότι άν μου εξέθετε αυτούς τούς λόγους θά μπορούσα ίσως νά τόν βοηθήσω. Γιά κάμποσες στιγμές έδίστασε, στό τέλος, όμως, μου διηγήθηκε την παράξενη ιστορία της μικρής νεράιδας της Ουπέιλ. Τού την είγε διηγήθηκε ένας μεθυσμένος ναυτικός σέ μιά ταβέρνα της Μπατάβια. 'Ο ναυτικός αυτός την είγε δει, την μικρή λευκή νεράίδα, ένα δειλινό πού τό καράβι τού λικνιζόταν άγκυροβολημένο στόν όριο τού νησιού. Μάταια αυτός καί οι σύντροφοί του είχαν έπιχειρήσει νά την πλησιά- σουν. Η νεράίδα είχεν εξαφανισθί μέσα στό λόγγο.

— Άρχισα νά γελώ.

'Ο Σόνμπεκ θύμωσε.

— Σού άπογορεύω νά μορφάζεις έτσι σαρκαστικά, μου είπα. Έπνευγέθηκα νά μέ βοηθήσει νά δώ τη νεράίδα μου καί τώρα, ξεχνώντας την ύπόσχεσί σου, μέ κοροϊβείεις ά- δικάκι...

— Μα όχι, δέν σ' κοροϊβίζω, τόν έβεβαίωνα.

— Τότε γιατί γαχαλίζεις;

— Νά... μιλώ γιά κάποια νεράίδα, σάν νά πίστευσε πραγματικά στην ύπαρξή της. Θά έξερς, εν τούτοις, πολύ καλά, ότι νεράιδες ύπάρχουν μόνο στό παραμυθία...

Η δική μου, όμως, ύπάρχει... Ζή όπως σ' κι' έγώ... την έχω ενν δει, σ' ό λέω...

— Δέν έπιμένω, έκανα. 'Ισως νά πρόκειται γιά καμιά ναυαγία, πού τά κύματα την έρριξαν μικρή στην Ουπέιλ, όπου υνεγιάλασε μόνη, σάν άγριμ...

— Δεν έξέρω... δέν θέλω νά δώ τη νεράίδα μου... κλαυθ- μίρισε ό Σόνμπεκ.

— Άρχιζει νά γίνεσαι μονότονος, τού είπα.

— Θέλω νά την δω... θέλω νά την δω... επανέλαβε — καί δόξα τού άδαιμον...

Τό ίδιο δράδυ διηγήθηκε την ιστορία στόν Βάν Σόρν. Γέλασε... έκείνο τό κυνικό γέλιο του.

— Τόν έχει περάσει ή άφθονη σαμπάνια τόν μικρό... παρετήρησε. 'Η σαμπάνια καί ή εύκολία, μέ την όποια χαρίζουν τά χάδια τού καί τού τού τής «Σοερακόρτα»...

Δέν θά'νε εν τούτοις κακή ιδέα νά πάμε στην Ουπέιλ. Θά γλεντούσαμε μαζί του... Θά μπορούσαμε νά τό σκαρώ- σουμε μερικά νύστιες φάρμας...

— Την έπαινε ή Βάν Σόρν σάν άθάβρισε όλους τούς έπι- τούς στό σάβαν της θαλαμηγού.

— Κυρίες καί κύριοι, είπε. 'Η τύχη είχεν άποφασίσει αυτή τη φορά νά πάμε στό Λαμπουάν. Μεταξύ σας, όμως, ύπάρχει ένα νεαρός «ζέντλεμαν μ' εύρίσθητη καρδιά πού χρόνια τώρα νευρείνεται νά έπισκευθί ένα μικρό νη- σάκι, την Ουπέιλ, όπου ζή μιά πεντάμορφη νεράίδα. 'Η τύχη, όμως, δεν φαίνεται διατεθειμένη νά τόν εύνοησθ.

Γι' αυτό, έμεις, δέ την προνοήσουμε την άκαρδη αυτή θεά καί θά «τραχήνομε κατ' εύθείαν γιά την Ουπέιλ. Σωφρονίστε...

— Μπράβο... ξεφώνισε άλλη ή συντροφιά. Πάμε στην Ουπέιλ νά δοούμε την νεράίδα...

— Η αλήθεια είνε, ότι οι περισσότεροι είμαστε μεθυ- σμένοι.

— Ένα ύπερογο πρσί, ή «Σοερακόρτα» άγκυροβόλη- σε στόν μοναδικό όριο της Ουπέιλ. Πλήρωμα καί έπεί- τε, όλοι είχαμε άνεθεί στό κατέστημα καί ερευνούσαμε μέ τό βλέμμα την μικρή πλάξ στό βάθος τού όριου, τά έρώμα πού υφώνοντο από τά δύο μέρη, τίς πυκνωμένες πλεγμένες πού νησιού. Οι γυναίκες γελούσαν καί πειρα- ζαν τόν Σόνμπεκ. Αυτός νευρισμένος δεν κατάδεζε ού- τε στιγμή τά κύματα από τά μάτια του.

Τέλος, ό Βάν Σόρν διέταξε νά έτοιμάσουν μιά δάρκα, στην όποια επιβιβάσθηκαν αυτός, έγώ, ό Σόνμπεκ καί όκτώ άλλοι.

Μόλις πατήσαμε στην άμμουδιά, άρχισαν τ' άστειά.

Νά την, Οδγκό! έρώναζε κάθε τόσο κάποιος από μάς.

Καί ό νεαρός φίλος μας κοκκίνιζε καί παραγμένος κούταζε πρός τό σημείο πού τού δείχναμε.

Στό τέλος θύμωσε.

— Άν δέν παύσετε νά συμπεριφέρεσθε σάν ήλιθιοι, θά έχωμε φασαρίες, έγνώρισα.

Σιωπή! έκανε ό Βάν Σόρν.

— Άν έκείνη την στιγμή έκτακτομυριογός ήταν δύσθυ- μος, καταστροφισμένος. Την προηγούμενη μέρα κρία στη- θάγγης τόν είχε θασανίσει όλη την ήμέρα.

— Σιωπή! επανέλαβε.

Τό πρόσωπό του μω φάνηκε, περίεργα φωτισμένο. Τό βλέμμα του ήταν προσπλημένο στίς κορυφές τών έρά- χων. Σηκώσα τό κεφάλι μου, κούταζα πρός τά εκεί...Καί την είδα...

Ναί, ήταν τό άγριοκρίτσο... ή νεράίδα της Ουπέιλ. Στεκόταν όλορη στην υψότερη κορυφή τού θράγγο. Καί ή λεπτή αλωέττα της διεγράφετο όλοάκρην επάνω στό γαλάζιο τού ορανού.

Άπο τό παρατηρητήριο της μάς έκούταζε προσεκτικά, παρακολουθούσε κάθε κίνησι μάς. Ποτέ στή ζωή μου δεν είχα δει ώραιότερο πλάσμα άπ' αυτό τό κορίτσι. Έτσι καθώς στέκονταν πάνω στούς δρόμους άπολούσε πραγ- ματική όπασια. Ένα είδος φούστα άπό χόρτο ήταν πλάσι την γύμνια της. 'Ισως νά έκφορβόμια πολύ ποιητι- κά, άλλα πάντως καταλαβαίνετε τί έννοώ...

Καθώς έμένα έκστατικός, άκούσα την πινυμένη φωνή τού Σόνμπεκ καί σέ λίγο την κρουστή τών συντροφών μας από την «Σοερακόρτα» πού την είχαν δει έπίσης...

—Εμοιάζε μέ χρυσό άγαλμα καί μάς ήταν άδύνατον νά ξεκολλήσουμε τά μάτια μας από αυτόν. Έμενε άκί- νητη κι' έμεινέ τόν τολμούσαμε ν' άναπνεύσουμε γιά νά μω την προεξέτα...

Πρώτος συνήλθε ό Βάν Σόρν.

— Γρήγορα, όλοι στή θάρκα, διέταξε.

— Μά... έπεχείρησε νά διαμαρτυρηθί ό Σόνμπεκ.

— Δεν έχει μά... γρήγορα στή θάρκα...

— Έμεις, οι άλλοι έξη, ύπακούσαμε ζαλισμένοι. Άλλά καθώς ή θάρκα έξοκλούσε από την άμμουδιά, ό Σόν- σπεκ σπυκώθηκε σάν τρελλός καί έπεχείρησε νά πηδήσει πάλι στή στερνιά. 'Ο Βάν Σόρν τόν άρπαξε από τό γακά...

— Κάποτε αυτό πού κάθισα, μικρό μου, τού είπε κά- πως άγρια. Δεν καταλαβαίνεις ότι άν την τρομάσουμε θά χωθί μέσα στό βάθος καί δέν θά την έαναδούμε...

— Έγώ πρώτος έμαθα την ύπαρξή της! ξεφώνισε ό Σόνμπεκ. Είπε δική μου...

— Δική σου είνε μόνο ή θλακεία σου! τού άποκρίθηκε ό έκτακτομυριογός.

'Ο Σόνμπεκ κυριεύθηκε από άπερίγρηπη μανία.

— Θέλεις νά μω την πάρης, παλόνερε! βρυγθήθηκε. Τά μάτια τού Βάν Σόρν έλαμψαν. Άρπαξε τόν νεαρό Σόνμπεκ από τη μέση, τόν σήκωσε σάν νά ήταν μικρό παιδί καί τόν πέταξε στό βάθος της θάρκας.

— Μη μ' άναγκάσεις νά σού θάλωμ τ' αυτιά, τού είπα...

— Έγώ τούς λόγους μου... άποκρίθηκε.

'Ο Βάν Σόρν, έγώ καί μερικοί άλλοι, έπιστρέψαμε στην μικρή πλάξ. 'Ο έκτακτομυριογός ήταν φορτωμένος μέ γιλία δυό πράγματα: γλυκύσματα, καραμέλλες, κο- σμητάκια, στολίδια... Τ' άπλόσαμε επάνω στην άμμουδιά καί άπομακρυνθήκαμε πάλι, μέσα στή θάρκα. Θά περά- σαι τουλάχιστον δυό ώρες προτού ή νεράίδα μάς άποφα- σισή νά κατεβή στην άκροαγιαλιά. Ήταν πραγματική ά- πόλαυσις νά την έλπει κανείς νά πηδή από δράγο σέ δράγο, ανάλαφρα, μέ κινήσεις άβρονικές, σάν ζαρκάδι. Όταν βεβαίως έμεινέ, δέν ύπάρχει κανένας κίνδυνος, κά- θισε στην άμμο καί άρχισε νά παίζη μέ τά πολύτιμα πε- τρώδια, τά θραυγίλια καί τούς κολλίδες. Κατόπιν έφαγε μερικά από τά μικρά γλυκύσματα. 'Η γεύσις τούς θά της φάνηκε πολύ περίεργη, άν έκρινε κανείς από τούς χα- ριτωμένους μορφοσμούς της...

Όταν έθρσσε τό μεσημέρι κανένας από τούς έπιβάτες της «Σοερακόρτα» δέν έδειξε την παραμικρή διάθεσι νά κατεβή στην τραπέζια γιά τό γεύμα.

— Θά μπορούσαμε ν' άποδιδάσθουμε πίσω από τούς δρόγους, γοργά νά μάς αντίληφθί καί νά την κυκλώσου- με καί νά την αϊμαλώτισουμε, έπρότεινε κάποιος.

— Ναί... ναί... έφώναξαν πολλοί.

'Ο Βάν Σόρν έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα πιστόλι.

— Θά μετατρένω σέ κόκοινο όποιον από σάς, ναυτή ή φιλοξενούμενό μου, έπιχειρήσει νά έγκαταλείνη τό σκά- φος γωός την άδειά μου, έδήλωσε.

Τό άπόγευμα ό έκτακτομυριογός άποφάσισε νά έφο- διάσθι τ' άγριοκρίτσο μέ μερικά ρούχα.

— Η σκέψις ότι όλοι αυτοί οι παληοάνθρωποι θέλουν την γύμνια της, μέ κάνει τρελλό, μου είπε έμπιστευτικά. Κούταζε τους πώς παρακολουθούν κάθε κίνησι της μέ γοργά μανία.

— Έγώ έλα...

Γρήγορα οι γυναίκες θ' άρχισουν νά γκρινιάζουν, πρόσθεσε.

Αλλά έάρκες φορτωμένες μέ θα νά είδη ρουγισμοί τρέξαν γιά την παρολία. 'Ο καθένας είχε προσφέρει κάτι. 'Ο άπαρηγόρητος Σόνμπεκ είχε δώσει τά ύπερο- γα μεταξάφι εώωρρονα πού είχε αγοράσει γιά την ά- δελφή του από τόν Μπάκι.

— Η ήλιθιότητα αυτού τού ανθρώπου πού προζέει ά- ηδία, μου είπε ό Βάν Σόρν — καί ή άγανάκτησις του μ' έκανε νά γαμονελάσω.

Τά ρούχα άπλόθηκαν καί αυτά επάνω στην άμμο. Τό άγριοκρίτσο είνε σκαρφαλόνι πάλι, στην κορυφή τών δρόγων. Μόλις, όμως, έπιστρέψαμε στην θαλαμηγού, έα- νακατέθηκε στην πλάξ. Μύρισε τά ρούχα πού της είχαμε άφήσει, έπαιξε μέ τά μεταξάφι, έχοισε μιάν έσάρπα καί στό τέλος, έξερτε τί διάλεξε: Ένα παλινό ψαλάκι παγω- φόρι τού Βάν Σόρν. Τό έπηρε καί χάθηκε μέσα στό βάθος.

Έκείνη την στιγμή θροκόμουν πλάξ στόν έκτακτομυρι- ογχο καί — δέν είμαι βέβαιος γι' αυτό — μω φάνηκε πώς τά μάτια του δάκρυσαν.

Πέντε ήμέρες χρειάστηκαν γιά νά πεισθί ή νεράίδα μας ότι δέν θέλαμε τό κακό της. Έμφωνόταν κάθε πρσί στην κορυφή τού δράγγο, μέ τό μακρό έπανωφόρι τού Βάν Σόρν ριγμένο μεγαλοπρεπώς στίς πλάτες της.

Κάπου-κάπου κατέβαινε στό γυαλό γιά νά παίζη μέ τά δώρα μας, πού άνευνομένη τακτικά. Τε περισσότερες φο- ρές, όμως, έμενε ώρες όλοάκρη άκίνητη, ψηλά στο πα- ρατηρητήριο της.

Τά μεσημέρια εξαφανιζόταν πάντοτε γιά νά έπιστρέψι άργά τό άπόγευμα καί νά χαθί πάλι μέ τό ήλιοσέλιμα.

Τό δράδυ της τρίτες ήμέρας την άκούσαμε νά τραγου- δά. Ήταν ένα πολύ ήσυχο δειλινό καί ή φωνή της έθραυε καθάρια καί ήπρη ώς τό καρδί. 'Όλοι σάν μαγεμένοι είχαμε σιωπάσει γιά ν' άκούσουμε την ύπεροχη μελωδία...

Αλλά δέν ήταν ύστερα τριαντά... έπεσε πάλι. Έν έζω- ρα πάλι νά σάς έξηγήσω. 'Ήσαν τριάντα πούλας... όδου πλάσματος τού καλού Θεού, μεθυσμένο από την γαρά της ζωής...

Καί σέ μιάν άπομωρη άκρη τού καταστρώματος ό Σόν- σπεκ έκλαιγε άπαρηγόρητος...

Τό έπισόδιο συνέζη την επόμενη νύχτα.

Οι περισσότεροι από τούς έπιβάτες της «Σοερακόρτα» έπαψαν χαρτί από σάβαν. Έγώ, είχα άπομωρηθί στην καμπίνα μου γιά νά κοιμηθώ. Άπό αυτήν στιγμή πού είχα δει την νεράίδα της Ουπέιλ, μου είχε κοη κάθε διάθεσις γιά γλέντι.

Θά ήταν περασμένα μερσώντα όταν ένα έσφονκό τράν- ταγμα μέ έξπνεσε.

— Ήταν ό Βάν Σόρν.

— Κρόμχουτ, σήκω γρήγορα, μου είπε. 'Ο Σόνμπεκ έ- χει εξαφανισθί. Θεόδομαι πολύ ότι θήγικε στή στερνιά. Πρέπει νάδωξί μαζί μου Κρόμχουτ, γιατί άν τόν άναπνω- μόνος, δέν θά κρατηθώ... δέ πραγματοποιήσω την άπει- λή μου.

Πήραμε κρυφά μιά δορκούλα, ό Σόνμπεκ κι' έγώ, καί άποβιβάσθηκαν στό νησί γωός νά μάς αντίληφθί κανέ- νας από τούς άλλους έπιβάτες της «Σοερακόρτα». Έρευ- νήσαμε πρώτα την πλάξ, γωός νά άνακαλύψουμε τίποτα, καί μετά σκαρφαλώσαμε στούς δρόμους πού ρωδώνοντο όλοαυριο μέσα στίς νύχτα — μιά νύχτα έσπασή, γωός πνεγγάρι. Με κόπο φθάσαμε στην κορυφή, στό σημείο όπου έμφωνιζόταν κάθε πρσί τό άγριοκρίτσο. Κι' εκεί, εφρή-

καμε τόν Σόνμπεκ πεσμένο, σωριασμένο γάμω. Οι λυγ- μοί τόν άνεστράσαν σύγκορπο καί θά τόν είχαν έμποδίσει φαίνεται ν' άκούσι τά έήματά μας.

— Τί κανείς αυτός; έρώτησε άπότομα ό έκτακτομυριο- γός.

Μ' ένα πήδημα ό Σόνμπεκ θρέθηκε θρόνος.

Γιά μιά στιγμή μω κούταζε παρασάλευμένος, κατόπιν έξέπασε πάλι νά άνασφαλήται.

— Δέν μέ θέλει... δέν μέ θέλει... έστράλισε. Ήταν εδώ... καθισμένη... Καί μόλις μέ είδε έφυγε...

'Ο Βάν Σόρν έκανε ένα έθιμα πρός τόν άτυχο νέο, πρό- φσσα, όμως, καί τόν συνεκράτησε.

— Πρώτ' άπ' όλα παύσε νά κλαίει! μούγκρισε ό έκτακτο- μυριογός. 'Ηλίθιε... την τρώαζες... ποτέ πιά δέν θά την έαναδούμε... Δέν έζωρ τί μ' έμποδίζει νά σέ πνίξω...

— Θά σ' έμποδίσω έγώ, έδήλωσα. Μην κάνης έτσι, στρα- τινέ. Αυτός ό δυστυχισμένος έθροκεται σέ διαρκή κατά- στας μέθης. Καί ούσιαστικάς, ύπεύθυνος γι' αυτό είσαι σύ...

— Είπε ύπεύθυνος γιά όλα τ' άτυχήματά μου, έκανε ό Σόνμπεκ. Αυτός μω πήρε την νεράίδα μου...

Παρέσυρα τόν Σόνμπεκ κάτω στό γυαλό καί τόν δοή- θησα νά επιβιβάσθι στή θάρκα.

Όταν έπιστρέψαμε στή «Σοερακόρτα», ό Βάν Σόρν ζήτησε τό πλήρωμα.

Συνέβησαν τούς άνδρες μπρός στή φωτισμένη γέφυρα της θαλαμηγού κι' εκεί τούς έδωσε την καταπληκτικότερη διαταγή:

— Σέ μιά ώρα δέν θά ποσθή νά ύπάρχη ούτε γραμμάριο οίονοπνεύματος μέσα σ' αυτό τό καράβι. Όλα στή θάλασσα...κρασί... λικέρ... ό,τι πίνεται γωός νά είνε νερό...

Τό έπομενο πρσί ό στρατηγός Βάν Σόρν, άκολου- θούμενος από δυό ναύτες, άποβιβάσθηκε στό νησί. Τό κο- ρίτσι ήταν καθισμένο στό ψηλότερο σημείο της

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΥ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΟΥ ΚΡΑΤΕΙ ΑΝΑΣΤΑΤΟΝ ΤΟ ΠΑΡΙΣ

Μία κοινή πρόταση μία άγγελια ήρχιζε να δηιοσιεύεται εις
τάς εφημερίδας :

« Ο φακίρης Τάδε, μόλις κατεβήκαν από τα μοναστήρια του
Θιέσε, σάς φέρει το μυαυθόν της εύτυχίας. Πρόκειται περί έ-
νός σοφού, δια τον οποίον αι αποκρυφοί επιστήμαι και η α-
στρολογία δέν έχουν μυστικά και περί ενός άγαθού ανθρώπου,
ο οποίος αφού τας ψυχάς των ανθρώπων έμπούταν είναι ο σκοπος μι-
νός ζωής που την έχανται φιλοσοφούντες και προσπαθούντες
ήρμηναι και η νόμιμος στα μυστηριοδότη μοναστήρια των κλη-
τών της Στέγης του Κόσμου. Όλοι οι άνθρωποι, οι κουρασμέ-
νοι και αγωνιάζοντες από την ζωή, μπορούν να προσφύγουν εις

Д.

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

13

Στηριζόμενος στη λα-
θή του ξιφούς του...

καλώςμενών, για να κάνει την εμφάνισή της. Λόγω των
δρών της διεκδίκησης στο Τζελαμπάντ, οι συναντήσεις
της με τον Σόμερβιλ ήταν πολύ συχνές. Έξ' αλλού, ο-
τε αυτή, ούτε αυτές επεξεργάζονταν να τις αποφυγούν. Έ-
φροντίσαν μονάχα να μη μείνουν ποτέ οι δυο τους. Ο Σό-
μερβίλ ιδίως, είχαν πληρή επίγνωση του καθηκόντος του,
φαινόταν ότι πρόσεχε πολύ αυτό το λεπτό ζήτημα.

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι εκείνος ποτέ θα υπέφερε πε-
ρισσότερο από ένα τέτ-α-τέτ, ήταν ο λοχαγός. Όταν έ-
παινε την 'Αραμπέλλα, έδω και πέντε μήνες, στο Τζε-
λαμπάντ, συνδεμένη με τον Μπάττερ, το παλιό του αϊ-
κήλια έστριψε μέσα του και δοκίμασε, αν όχι τύχει,
πάντως όμως, μεγάλη θλίψη. Ήταν ο πρώτος που έ-
λόγισσε την έμφροια αυτή γυναίκα και την απέ-
σπασε από τον κ. Γκιούνισον. Γιατί να μη την κρατούσε...
Τώρα; Ήταν πολύ άργα. Ο Μπάττερ ήταν νέος, δημο-
φους, πρόχαρος κι η 'Αραμπέλλα δεν θα τον άφινε, βέ-
βαια, προς χάρη του... Φαινόταν τόσο γερασμένος υπο-
στάς στον άλλον... Ήξερε από γε ο Μπάττερ τον παλιό
σύνδεσμο της 'Αραμπέλλας με τον λοχαγό; Ο Σόμερ-
βίλ τα άνοιξε. Έκείνη, όμως, καταποσίθηκε πολύ
γρήγορα σ' αυτό το ζήτημα κι ήξερε ποιά στάση έπρεπε
να κρατήσει.

Είχε χήσει με τον Τζώρτζ Μπάττερ στο Μαδρίδα, μέσα
σε μιάν ατίμωσφαιρα τόσο δηλητηριώμενη, ώστε βόταν
πρόν ανώνυμους ανώνυμο να μην είχε θρεθεί μία καλοκά-
γαθη ψυχή, για να εξιστορήσει στον έρωτωμένο αξιωμα-
τικό την παλιά ζωή της ερωμένης του στο Ναγκπούρ !
Έν πάση περιπτώσει, ποτέ ο Μπάττερ δεν της έκανε τον
πασιμικό θιανισμό. Πρώτη η 'Αραμπέλλα έφερε τη
συζήτηση σ' αυτό το θέμα. Λίγους καιρό μετά την ένκατα-
στασία στον Τζελαμπάντ, ο Τζώρτζ της είχε πη: «Τη
δική σου το τρίτο λόγο την ανέλαβε ένας καινούργιος
λοχαγός. Ονομάζεται Σόμερβίλ κι ήρθε σήμερα από
το 'Αλλαχαμπάντ. Ακόμη δίδεται στη στατιστική λέ-
σχη γεύμα προς τιμήν του. Τον γνώρισα το απόγευμα κι
αλλάξαμε δυο-τρία λόγια. Μοφ φάνηκε πολύ καλός πρέ-
πας. Για μία στιγμή διά τη γεύλη της 'Αραμπέλλα έμειναν
μυοκλήματα. Ήταν, όμως, μέρες, που δεν έχουμε το
θάρρος να προκαλέσουμε μόνον με αντίσταση στη φωνή
γνώμη της καρδιάς μας, που με τόσο κόπο την απο-
κρίσαμε. Έπειτα, δεν άνοιξε η 'Αραμπέλλα, ότι η ε-
λήγησε με τον Μπάττερ θα γινόταν μία μέρα άποσθη-
ποτε, Μπορούσε, λοιπόν, να την αναβάλει προς το παρόν.
Μία εβδομάδα αργότερα, ο λοχαγός 'Έλλιοτ έδινε ένα
μεγάλο γεύμα. Η 'Αραμπέλλα ήταν, φυσικά, μεταξύ των
καλώςμενών, πρώτα γιατί ο 'Έλλιοτ έτρωγε συχνά στο
σπίτι του Μπάττερ κι έπρεπε ν' ανταποδώσει τη φιλοφρόνη-
ση και ύστερα γιατί η 'Αραμπέλλα ήταν η μόνη από τις
γυναίκες που Τζελαμπάντ, νόμιμες και μη, που έβιναν στις
συγκεντρώσεις αυτές των αγάμων αξιωματικών ζωή, κέ-
φι, μπύρα και γαρό.

Ήταν κι ο Σόμερβίλ καλεσμένος σ' αυτό γεύμα:
«Δεν ξέρω τίποτα, μάλλον, όμως, θα είναι», απήντησε
ο Μπάττερ, όταν τον ρώτησε η 'Αραμπέλλα. «Τότε, είτε κεί-
νη, ίσως θα πρέπει να σου πω... Είναι κάτι που δεν πρέπει να
σου το αποκρύψω...» 'Αλλ' ο Μπάττερ δεν της επέτρεψε να
πη περισσότερα. «Σσσστ: Σσσστ: Ξέρω», ψιθύρισε μ' ένα
γαμόγελο και την τράβηξε απαλά στην αγκαλιά του.

Το έρωτο, όταν ο λοχαγός 'Έλλιοτ παρουσιάσε τον
νεοφερμένο λογαγό στην 'Αραμπέλλα, ο Μπάττερ παρενέ-
θη με το πιο πρόχαρο ύφος του κόσμου: «Είστε περσι-
λοχαγέ μου, είτε στον 'Έλλιοτ. Ξέρете καλά ότι είτε πολύ
σπάνιο πράγμα να υπάρχουν στας 'Ινδίας δυο 'Αγγλοι υ-
πύκοι, που να μη γνωρίζονται. Ο λοχαγός κι η κυρία
Ταίηλορ έγνωρισαν προ έτών στο Ναγκπούρ. Ποσα
χρόνια είτε από τότε, άγαπητή μου; Τρέμοντας και μό-
λις συγκρατών τη συγκίνησή του, ο Σόμερβίλ, υπεκλήθη
και φίλησε το χέρι της 'Αραμπέλλας.

— Τι ώρασι που είστε άπομε!
Τη φορά αυτή δεν της έφρασε τίποτα ο λοχαγός.
Τού είχε εσφύγι, χωρίς να το θέλη. «Όσο για την 'Α-
ραμπέλλα, η έκκλησίς της ήταν καταραμένη. Στο άκου-
σμά της έκφρασεως αυτής του θαυμασμού, έμεινε βωθή
και τον έκτύπησε με τους εμβρόντητο.

Εκείνος, χαμηλώνοντας το κεφάλι, ψιθύρισε:
— Συγχαρίστε με!
'Αλλ' η 'Αραμπέλλα εσανθέρθηκε άμέσως την αυτοκυ-
ριαρχία της.

Το είδος αυτό της συγγνώμης το δίνουν πάντοτε οι
γυναίκες, είτε πάλι ο Σόμερβίλ μ' ένα μικρό χαριτωμέ-
νο γέλιο. Εκείνες που θα λοχυρίζοντο το αντίθετο, θα έ-
χονταν σε σύγκρουση με την αλήθεια.

Σε να μην έβικε προσοχή στα λόγια του, η 'Ανα-
πέλλα εσανθέρκε τη συζήτηση στον Μπάττερ:
— Σας έλεγα, λοιπόν, ότι ο Τζώρτζ δεν θα γευσταίση

μαζί μας άπομε. Είπε πολύ εύγενικό για τον καινούργιο
συνταγματάρχη σας που πόν σκέφθηκε, πιστεύω, όμως,
ότι κι αν δεν τον καλούσε, ο Τζώρτζ δεν θα δοκίμαζε την
παροιμική στενογορία. 'Αλλ' οι άλλοι πώς δεν ήλθαν ά-
κομή; 'Οχτώ και τέταρτο ή ώρα! Θά τους μάλωσω. Τε-
λειώστε, όμως, με την ησυχία σας το ούισκι, όσο να ρί-
ξω μία ματιά στο τραπέζι.

Ο Σόμερβίλ, εξακολουθούσε να μένη δρθιος, εις στά-
σιν προσοχής, ενώ εκείνη, συνοδευόμενη από δυο γιγαντι-
αίους ίθαγενείς υπάρετες, επιθεωρούσε το τραπέζι που
είχε σταθεί στη θεράνια. Το κάθε πτηρί, το κάθε πιάτο,
άνεπαύστο σε μίαν ελπίσθη φύλλα από λουλούδια, που
αποτελούσαν το μεγάλο πάθος της κυρίας Ταίηλορ. Ο
Σόμερβίλ εκύτταζε όλη αυτή τη λεπτή πολυτέλεια με
μιάν ακαθόριστη θλίψη, σάν ταπεινωμένος. Τα κρασιά
σπιθοβολούσαν μέσα στις κρυστάλλινες καράφες. Οι χρυ-
σωμένοι λαμοί των μπουκαλιών της σαμπάνιας τινάζον-
ταν έξω από τις σαμπανιέρες, που ήταν γεμάτες πάγο.
Τά θραερά άσμηκα στέκονταν εις στάσιν προσοχής γύρω
από τις πορσελάνες που παλιού κινέζικου σερβιτσιου.
Πότε-πότε, η κυρία Ταίηλορ έσκυβε για να διαφωτίσει
μία γοργή γεροντομιά τη θέσι ενός πτηριού ή μαγαλιού
κι έβλεπε κανείς το σιαράζι που τον είχε στο δάκτυλό της
να πετάει πρασινωπές λάμψεις.

— Όλα είτε στη θέσι του, είτε τέλος κι έπείσθεμε
με άργο ήμμα προς τον Σόμερβίλ.

Εξακολουθούσαν να κυττάζονται. 'Ενόμιζαν μάλιστα
και οι δυο, ότι δεν είχαν το δικαίωμα ν' αποφεύγουν τα
έλεμιαστα του άλλου. Ήταν, πραγματικά, πολύ άμορφη
άποψη η 'Αραμπέλλα. Και στο Ναγκπούρ ήταν, ώρασι.
Η άμορφη, όμως, εκείνης της έποχής δεν μπορούσε να
συγκριβη με την τωρινή. Από ποτ προήρχετο η αλλαγή
αυτή; Ο Σόμερβίλ το καταλάβαινε και δεν μπορούσε
να το άρνηθη, μ' όλο που η ένδοξη αυτή διολογία του
πλήγωνε τη φιλαντία. Η παλιά του φίλη ήταν άπαι-
τοιγυριμένη από άσθονα πλούτη. Και οι γυναίκες, όσο
κι αν άγνοούν, ποτέ δεν συγγύρουν τους άδρες που ά-
δυνατούν να ικανοποιήσουν άρισμένες άδυναμίες των
πρός τα άρσέα πράματα. Η μεγάλη, η άνεπιτή χαρά
του Μπάττερ ήταν ν' άορστού την άναμμένη του με χί-
λια δυο στολίδια, όπως έπιασε κι η μεγάλη χαρά της
'Αραμπέλλας ήταν να τα δέχεται από αυτόν και όχι από
άλλον. Όταν πρό πέντε έτών η λαίδη 'Εστερ σκέφθηκε
να κάνει τον Μπάττερ νομπρ στη κόρη της, ο κομψός
υπολοχαγός δεν ήταν αυτό που λέμε άνδρωπος της άνάγ-
κης. Η περιουσία, όμως, που διέθετε τότε δεν έφθανε στο
τόσο της σημερινής του περιουσίας, η οποία μεγάλως
χάραις στην κληρονομία του ποτέ άφισε μία γορή θέσι
του.

— 'ΑΙ 'Επί τέλους! Ήμουν έτοιμη να θυμώσω! Δεν
το λέγω για σας, λοχαγέ, αλλά για τους κυριους! Δεν
Οι τρεις άγορνοτημένοι είχαν έλθει ταυτογύρως. Ο
λοχαγός 'Έλλιοτ με τη στολή του, οι δυο άλλοι με
σμάκιον.

— Έσείς φταίτε περισσότερο! Είπε η 'Αραμπέλλα,
κουνώντας άπειλητικά το δάκτυλό της, προς το μέρος
του Μάκ Κάρθου.

Το άπομεινόν είχε στον κύριο από δώ, είτε ο τελευ-
ταίος κι έδωε τον Μπουρκε. Η μεγάλη, η άνεπιτή χαρά
του Μπάττερ ήταν ν' άορστού την άναμμένη του με χί-
λια δυο στολίδια, όπως έπιασε κι η μεγάλη χαρά της
Αραμπέλλας ήταν να τα δέχεται από αυτόν και όχι από
άλλον. Όταν πρό πέντε έτών η λαίδη 'Εστερ σκέφθηκε
να κάνει τον Μπάττερ νομπρ στη κόρη της, ο κομψός
υπολοχαγός δεν ήταν αυτό που λέμε άνδρωπος της άνάγ-
κης. Η περιουσία, όμως, που διέθετε τότε δεν έφθανε στο
τόσο της σημερινής του περιουσίας, η οποία μεγάλως
χάραις στην κληρονομία του ποτέ άφισε μία γορή θέσι
του.

— 'ΑΙ 'Επί τέλους! Ήμουν έτοιμη να θυμώσω! Δεν
το λέγω για σας, λοχαγέ, αλλά για τους κυριους! Δεν
Οι τρεις άγορνοτημένοι είχαν έλθει ταυτογύρως. Ο
λοχαγός 'Έλλιοτ με τη στολή του, οι δυο άλλοι με
σμάκιον.

— Έσείς φταίτε περισσότερο! Είπε η 'Αραμπέλλα,
κουνώντας άπειλητικά το δάκτυλό της, προς το μέρος
του Μάκ Κάρθου.

Το άπομεινόν είχε στον κύριο από δώ, είτε ο τελευ-
ταίος κι έδωε τον Μπουρκε. Η μεγάλη, η άνεπιτή χαρά
του Μπάττερ ήταν ν' άορστού την άναμμένη του με χί-
λια δυο στολίδια, όπως έπιασε κι η μεγάλη χαρά της
Αραμπέλλας ήταν να τα δέχεται από αυτόν και όχι από
άλλον. Όταν πρό πέντε έτών η λαίδη 'Εστερ σκέφθηκε
να κάνει τον Μπάττερ νομπρ στη κόρη της, ο κομψός
υπολοχαγός δεν ήταν αυτό που λέμε άνδρωπος της άνάγ-
κης. Η περιουσία, όμως, που διέθετε τότε δεν έφθανε στο
τόσο της σημερινής του περιουσίας, η οποία μεγάλως
χάραις στην κληρονομία του ποτέ άφισε μία γορή θέσι
του.

— 'ΑΙ 'Επί τέλους! Ήμουν έτοιμη να θυμώσω! Δεν
το λέγω για σας, λοχαγέ, αλλά για τους κυριους! Δεν
Οι τρεις άγορνοτημένοι είχαν έλθει ταυτογύρως. Ο
λοχαγός 'Έλλιοτ με τη στολή του, οι δυο άλλοι με
σμάκιον.

— Έσείς φταίτε περισσότερο! Είπε η 'Αραμπέλλα,
κουνώντας άπειλητικά το δάκτυλό της, προς το μέρος
του Μάκ Κάρθου.

Το άπομεινόν είχε στον κύριο από δώ, είτε ο τελευ-
ταίος κι έδωε τον Μπουρκε. Η μεγάλη, η άνεπιτή χαρά
του Μπάττερ ήταν ν' άορστού την άναμμένη του με χί-
λια δυο στολίδια, όπως έπιασε κι η μεγάλη χαρά της
Αραμπέλλας ήταν να τα δέχεται από αυτόν και όχι από
άλλον. Όταν πρό πέντε έτών η λαίδη 'Εστερ σκέφθηκε
να κάνει τον Μπάττερ νομπρ στη κόρη της, ο κομψός
υπολοχαγός δεν ήταν αυτό που λέμε άνδρωπος της άνάγ-
κης. Η περιουσία, όμως, που διέθετε τότε δεν έφθανε στο
τόσο της σημερινής του περιουσίας, η οποία μεγάλως
χάραις στην κληρονομία του ποτέ άφισε μία γορή θέσι
του.

— 'ΑΙ 'Επί τέλους! Ήμουν έτοιμη να θυμώσω! Δεν
το λέγω για σας, λοχαγέ, αλλά για τους κυριους! Δεν
Οι τρεις άγορνοτημένοι είχαν έλθει ταυτογύρως. Ο
λοχαγός 'Έλλιοτ με τη στολή του, οι δυο άλλοι με
σμάκιον.

— Έσείς φταίτε περισσότερο! Είπε η 'Αραμπέλλα,
κουνώντας άπειλητικά το δάκτυλό της, προς το μέρος
του Μάκ Κάρθου.

Το άπομεινόν είχε στον κύριο από δώ, είτε ο τελευ-
ταίος κι έδωε τον Μπουρκε. Η μεγάλη, η άνεπιτή χαρά
του Μπάττερ ήταν ν' άορστού την άναμμένη του με χί-
λια δυο στολίδια, όπως έπιασε κι η μεγάλη χαρά της
Αραμπέλλας ήταν να τα δέχεται από αυτόν και όχι από
άλλον. Όταν πρό πέντε έτών η λαίδη 'Εστερ σκέφθηκε
να κάνει τον Μπάττερ νομπρ στη κόρη της, ο κομψός
υπολοχαγός δεν ήταν αυτό που λέμε άνδρωπος της άνάγ-
κης. Η περιουσία, όμως, που διέθετε τότε δεν έφθανε στο
τόσο της σημερινής του περιουσίας, η οποία μεγάλως
χάραις στην κληρονομία του ποτέ άφισε μία γορή θέσι
του.

— 'ΑΙ 'Επί τέλους! Ήμουν έτοιμη να θυμώσω! Δεν
το λέγω για σας, λοχαγέ, αλλά για τους κυριους! Δεν
Οι τρεις άγορνοτημένοι είχαν έλθει ταυτογύρως. Ο
λοχαγός 'Έλλιοτ με τη στολή του, οι δυο άλλοι με
σμάκιον.

— Έσείς φταίτε περισσότερο! Είπε η 'Αραμπέλλα,
κουνώντας άπειλητικά το δάκτυλό της, προς το μέρος
του Μάκ Κάρθου.

Το άπομεινόν είχε στον κύριο από δώ, είτε ο τελευ-
ταίος κι έδωε τον Μπουρκε. Η μεγάλη, η άνεπιτή χαρά
του Μπάττερ ήταν ν' άορστού την άναμμένη του με χί-
λια δυο στολίδια, όπως έπιασε κι η μεγάλη χαρά της
Αραμπέλλας ήταν να τα δέχεται από αυτόν και όχι από
άλλον. Όταν πρό πέντε έτών η λαίδη 'Εστερ σκέφθηκε
να κάνει τον Μπάττερ νομπρ στη κόρη της, ο κομψός
υπολοχαγός δεν ήταν αυτό που λέμε άνδρωπος της άνάγ-
κης. Η περιουσία, όμως, που διέθετε τότε δεν έφθανε στο
τόσο της σημερινής του περιουσίας, η οποία μεγάλως
χάραις στην κληρονομία του ποτέ άφισε μία γορή θέσι
του.

— 'ΑΙ 'Επί τέλους! Ήμουν έτοιμη να θυμώσω! Δεν
το λέγω για σας, λοχαγέ, αλλά για τους κυριους! Δεν
Οι τρεις άγορνοτημένοι είχαν έλθει ταυτογύρως. Ο
λοχαγός 'Έλλιοτ με τη στολή του, οι δυο άλλοι με
σμάκιον.

— Έσείς φταίτε περισσότερο! Είπε η 'Αραμπέλλα,
κουνώντας άπειλητικά το δάκτυλό της, προς το μέρος
του Μάκ Κάρθου.

Το άπομεινόν είχε στον κύριο από δώ, είτε ο τελευ-
ταίος κι έδωε τον Μπουρκε. Η μεγάλη, η άνεπιτή χαρά
του Μπάττερ ήταν ν' άορστού την άναμμένη του με χί-
λια δυο στολίδια, όπως έπιασε κι η μεγάλη χαρά της
Αραμπέλλας ήταν να τα δέχεται από αυτόν και όχι από
άλλον. Όταν πρό πέντε έτών η λαίδη 'Εστερ σκέφθηκε
να κάνει τον Μπάττερ νομπρ στη κόρη της, ο κομψός
υπολοχαγός δεν ήταν αυτό που λέμε άνδρωπος της άνάγ-
κης. Η περιουσία, όμως, που διέθετε τότε δεν έφθανε στο
τόσο της σημερινής του περιουσίας, η οποία μεγάλως
χάραις στην κληρονομία του ποτέ άφισε μία γορή θέσι
του.

— 'ΑΙ 'Επί τέλους! Ήμουν έτοιμη να θυμώσω! Δεν
το λέγω για σας, λοχαγέ, αλλά για τους κυριους! Δεν
Οι τρεις άγορνοτημένοι είχαν έλθει ταυτογύρως. Ο
λοχαγός 'Έλλιοτ με τη στολή του, οι δυο άλλοι με
σμάκιον.

— Έσείς φταίτε περισσότερο! Είπε η 'Αραμπέλλα,
κουνώντας άπειλητικά το δάκτυλό της, προς το μέρος
του Μάκ Κάρθου.

έπαναλαβόντων και σήμερα. Τη μέρα που η μενσαχιμτ θα
φωιάει κοντά τις τον πατέρα της Νούρ, ο πατέρας της
Νούρ θα τρέξη άμέσως.

Η 'Αραμπέλλα του πήρε το χέρι.
— Μπορείτε ν' άναχωρήσετε ήσυχος, Χιράμ Σιγκ, είτε.
Θά περνά κάθε πρωί από το σπίτι σας. Αυτό δεν θ' άλλα-
ξη καθόλου τις συνήθειές μου, γιατί κάθε πρωί πηγαίνω
περίπατο ήπιασας.

Ο 'Ινδός έσκυψε και της φίλησε μ' ευλάβεια το χέρι.
'Υστερα είτε με ύφος έπίσημο:
— Θ' άναχωρήσω ήσυχος.

Δεν θέλτε να περάσετε μέσα, μία στιγμή; έπείστεινε
η κυρία Ταίηλορ, χωρίς μεγάλη πεποίθησι Θ' άναγνωρί-
σατε, πιστεύω, τους καλεσμένους μου, από τη φωνή τους.
Είνε ο λοχαγός 'Έλλιοτ και οι υπολοχαγοί Μπουρκε και
Μάκ Κάρθου. Ποτέ δεν άφισαν ευκρίσια που να μη πλέ-
ξουν το εγκώμιο σας μπροστά μου. Είμαι πεπεισμένη ότι
θα έγοητευόντο...

Ο Χιράμ Σιγκ γαμογέλασε παράξενα.
— Ζητώ συγγνώμη, είτε. Με περιμένουν στο σπίτι. 'Αν,
όμως, η μενσαχιμτ λάβη τον κόπο να διαβείσθαι στους
φίλους μας έξωματικούς τους γαιρετισμούς μου, θα την
ευχαριστήσω ακόμα μία φορά.

Ο Χιράμ Σιγκ ήπιε έφρα.
'Επικολούθησε καταθλιπτική σιγή. Ο Σόμερβίλ, ώ-
χρος από τη συγκίνησή του, κυττάζε την 'Αραμπέλλα μ'
ένα έλέμια γεμάτο θλίψη, τύψεις και θαυμασμό μαζί. Και
το γεύμα τελείωσε σιωπηλά...

— Τίποτε το σοβαρό; ρώτησε πάλι ο 'Έλλιοτ, μόλις η
'Αραμπέλλα έπείστεινε στη θεράνια.
— Όχι, απήντησε με ήθος άφορημένο. Ήταν
κάποιο πρόσωπο που ήλθε να μου πη κάτι.

Και προσέθεσε, σάν να μονολογούσε:
— Κάποιο πρόσωπο που θά μ' ευχαριστούσε πολύ να
το κρατήσω για να φάμε μαζί, αν ήμουν μόνη.

— Πώς είτε; ρώτησε ο Μάκ Κάρθου, πριν προλάβη να
σκεφθί ότι η έρώτησίς του ήταν άδιόκριτη.

Η 'Αραμπέλλα τούρριζε ένα έλέμια που δεν είχε και-
μιά προσήγεια.

Ο Χιράμ Σιγκ ήπιε έφρα.
'Επικολούθησε καταθλιπτική σιγή. Ο Σόμερβίλ, ώ-
χρος από τη συγκίνησή του, κυττάζε την 'Αραμπέλλα μ'
ένα έλέμια γεμάτο θλίψη, τύψεις και θαυμασμό μαζί. Και
το γεύμα τελείωσε σιωπηλά...

— Ποιον παίρνει μαζί του ο συνταγματάρχης; ρώτησε
ο Μάκ Κάρθου, την ώρα που ο ύπνρετης σερβιρίσε τον
καφέ.

— Θα το μάθουμε σε λίγο από τον Μπάττερ.

Και πώς είμαστε θέθειοι, ότι θα το ξέρη; 'Επειδή έ-
γευστήκαμε άπομεινόν με τον συνταγματάρχη; 'Ωραίος τρώ-
πος του σκέπτεσθαι! Μα μιλούν ποτέ για ύπνρεσιακά ζή-
τήματα μπροστά στις δεσποινίδες.

— Σε δεσποινίδες; είτε η 'Αραμπέλλα.

— Σε μία, τουλάχιστον: Τη θυγατέρα του Σερ Χέρ-
μπερτ.

Ο συνταγματάρχης Ράιτ έχει θυγατέρα;
— Βεβαίως! είτε ο Μάκ Κάρθου, που δεν είχε το ταίρι
του στις γκάφες. Δεν σας το είτε, λοιπόν, ο Μπάττερ;

Η 'Αραμπέλλα τ' ράβηξε μία δυνατή ρουφήδια από το
παγύρι της, παρακολούθησε τα γαλάζια δακτυλίδια του
καπνού που έσπρωβόλιζον πάνω στο κεφάλι της και
είτε με γογγέλια:

Ο Τζώρτζ κι' εγώ είμαστε τρομερά έγωιστά. Θεω-
ρούμε γεμάνο τον καιρό μας όταν δεν μιλούμε για τα δι-
κά μας.

Η σύντομη σιγή που έπικολούθησε, δεν έχρησιμωσε
ως μάθημα στον Μάκ Κάρθου.

Μπορώ μάλιστα να σας πληροφορήσω, έξηκολούθη-
σε, ότι η εν λόγω δεσποινίς όνομάζεται 'Εβελυν, είτε
έσσην με μάδρα μάτια και μόλις έκλεισε τα είκοσι τέ-
σσερα.

Κι' είτε όλα της τα δόντια, προσέθεσε με ειρωνία ο
λοχαγός 'Έλλιοτ. Κι' από ποτ έχετε όλες αυτές τις πλη-
ροορίες;

Ήπρωσ σήμερα το άπόγευμα το τσάι στις κυρίες
Κάμπελ, ψιθύρισε ο Μάκ Κάρθου, ελαφρά στενογυριμέ-
νος.

Ο 'Έλλιοτ κι' ο Μπουρκε έσκασαν στα γέλια.

Αυτό είτε, λοιπόν! είτε ο λοχαγός. Τώρα καταλα-
βαίνω γιατί σάνισθε κάπως διαφορετικός άπομεινόν. Γιατί
να σταπαδέτε τα ώρας σας νεύεται σε τέτοια σιτία, φι-
λε μου! Κυρία Ταίηλορ, δεν μπορείτε να το βάλετε λι-
γο μυαλό;

— Ότε μπορώ ν' αναλάβω τέτοιο πράμα, είτε η 'Α-
ραμπέλλα, γελώντας κι αυτή. 'Αρκεί μοφ ψάλλει ο κό-
σμος ότι σας διαφθείρω στο σώμα και στην ψυχή και ότι
σας κρατώ μακριά από τις κοσμικές συναναστροφές. Ό-
χι, όχι! Νά πηγαίνετε, παιδιά μου, παντού όπου σας καλεί
το καθήκον σας. Θά είμαι πολύ έτοιμος, αν στην έπιτρο-
πή σας, θα εξακολουθήτε να θρίσκετε στη συντροφία μου
κάποιαν ευχαρίστησι.

Η κυρία Ταίηλορ είχε περισσότερο άνθροπισμα μπροστά
από σας, είτε ο Μάκ Κάρθου στους φίλους του. Πρέπει, τέ-
λος πάντων, να με νιώθετε, τι διάβολο! Ο Κάμπελ, είτε
ο καλύτερος φίλος μου. Και είτε λόγους να πιστεύω ότι
η γυναίκα του του κάνει τρομερές σκηνές, όταν δεν την
έπισκέπτεται κανείς από μάς τις μέρες που βέγεται.

— Όλα αυτά δεν μάς λένε πούν παίρνει αύριο μαζί
το ο συνταγματάρχης, είτε ο Μπουρκε.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Ο Σόμερβίλ σερβί-
ρισθηκε μόνος του...

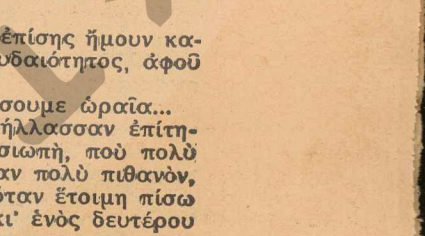

ΕΜΑΘΑΜΕ — και μάλιστα το έξομα αυτό ως φυλή άνεκα-
θεν — διαρκώς να γκρινιάζουμε με τον τόπο μας, με ήμας
αυτούς και με άλλλους, με όλους και με όλα και έναντιον
του σμπαντος. Έν τούτοις καμμία άλλη φυλή εις τον κόσμον της έ-
ποχής μας (με μοναδική ίσως εξαίρεσιν τους 'Αμερικανούς των 'Η-
νομένων Πολιτειών) δεν έχει σημειώσει σε τόσα λίγα χρόνια τόσας
προόδους εις όλα τα έπίπεδα της κοινωνικής και κρατικής ζωής, ό-
σας έχει σημειώσει η έλληνική αυτή τα τελευταία όγδοόντα χρόνια.

Μία ματιά στις παραβέθμενες εικόνες — και εις το σγντικό, εκ πα-
ραλλήλου, κοιμάται από την 'Αθήνα, που Μάου το 1838, που δη-
μοσιεύουν στην βυτέρα μας σελίδα — θα έφθανε και με το πασσα-
να διά να το άποδείξη κατά τρόπον πειστικώτατον όσο και χαρακτη-
ριστικώς έντυπωσιακόν. Ίδετε εύδως παραπάνω μίαν άποψιν της 'Α-
θήνας το 1838 με το Λυκαβηττό, γυμνόν βουνόν, και συγκρίνατε την
σημερινήν ολόκληρον πόλιν, που σκαρφαλώνει στις πλαγιές του με-
κρί σγεδόν της καρφής. Κυττάετε την πλατεία του Συντάγματος
με το σημερινόν ξενοδοχείον της «Μεγάλης Βρετανίας», περιβάλ-
λοντον από ώρειαν... μόντρον (το σημερινόν μέγιστον «Κίλυ Ζώρζ»
και το καφενείο Ζαχαράτου). Κυττάετε το ταπεινό δίπλο σπείτι που
ήτο το μοναδικόν κτίριο της πλεούρας της πλατείας του Συντάγματος
ή οποία σημερινόν κατέχεται από το «Ξενοδοχείον της 'Αγγλίας» και
το 'Υργερινόν Συγκοινωνίας. Ρίξτε μία ματιά προς τον γώρον, εις
τον όποιον σημερινό άπλώνεται το Κολωνάκι με τα μέγαρα της Λεω-
φόρου Κηφισιάς, το νοσοκομείον «Ευαγγελισμός», την τεραστία συ-
νυκία των 'Αμπελοκήπων διά να δήτε... ατελείωτα γορφία έχοντα
έξ μοναδικά κτίρια το συγκρότημα των κτισμάτων της Μονής Πεν-
τέλης. Ίδετε κάτω βεβαίως την γαλκονορφία, που άποσπντίζεται ένα
σχεδιάσμα του Προούτ, έπισκρεθέντος τότε την 'Αθήνα και άπαθαν-
τίζοντας εις την χαρακτηριστικώτατην αυτήν εικόνα το έσωτερικόν του
σπιτιού μιάς άγορνηκής πλακωτικής φομιλίας της έποχής με ένα έ-
πισκέπτη της διαβάζοντα έλληνοπρεπιστάτα τον «Αϊών», την έφη-
μερίδα της έποχής, την κοπέλλα του σπιτιού σερβίρουνσαν στο δίκομο
το «ρακι» και τάν άρατικό ύπνρετι με τις παντούφλες του γαζέον-
τα. Τέλος, για την συμπληρώσιν της έντυπώσεως, ρίξτε μία ματιά
στην άλλη — την τελεστή, κάτω και άριστερα — εικόνα μας (κατά
γαλκονορφίαν παλαιάν από γυβλάσια της έποχής του ίδιου Γάλλου
καλλιτέχνη) και αν μπορείτε φαντασθήτε ότι ο ζωγράφος έντυπώ-
σας αυτήν την ειδικολοκήν σκηνήν εις τον δρόμον που πηγαίνει
προς το γοριό Πατήσια, λίγο παραπέρα και άπέναντι από το σμείο,
όπου ατελείωτα σκαμνίσια, προκαλούντα την προσοχήν του διαβά-
στη, τον κάνουν να ρωτήσθαι και να μάθθ ότι πρόκειται να κτισθί ένα
άργασιολογικό μουσειόν — κατά την συνοδεύουσάν την εικόνα πληρο-
φορίακην λεζάνταν του καλλιτέχνη. Κυττάετε όλα αυτά — συγκρί-
νατε με την τωρινή 'Αθήνα — και... έλατε, συμπληρωματικός, να δι-

αδάσωμε και λίγες γραμμές από
την περιγραφή που έκανε ήΠροούτ
— Γάλλος ταξιδιώτης και καλλι-
τέχνης — μιάς παραμυθίας του
στην έλληνική πρωτεύουσα, όπου
πέρασε έναν γεμάτο και ένα κα-
λοκαίρι (άπεριέβροχτο εις τον Πει-
ραία την 7ην Νοεμβρίου του 1837
και έφυγε από την 'Αθήνα άκρι-
ώς μετά ένα μήνα, προ 80 χρό-
νων σάν τώρα, τον 'Ιούνιον του
1838. Μεταφράζομεν πιστώς :

«Είς τας 7 Νοεμβρίου το θράδυ
κατά τας ένένια μπαίναμε στο λι-
μάνι του Πειραιώς.Πρόκειται περί
ένος γωριού και ήταν άσκαον να
περσώθ κανείς τη γύγτα του σ'αύ-
τον, ενώ θρισκόμθα τόσο κοντά
στην πρωτεύουσα, τόση μάλλον
καθ' όσον ένας 'Αγγλος αντα-
ειδιστής μας είχε σημειώσει στην
όδον του: «Προσοχή από τα ξε-
νοδοχεία του Πειραιώς. 'Εντο-
μας. 'Εκατέλασε λοιπόν, μένα
στο πλάνθος από τις βάκρας που
είναι διπλωσμένες με παρκαμούνιο
φωμών άπεριγύρατο, ένα παλιόν
κτίριον, του όποιου το έξντομο
έμεινε σε ένα μικροσκοπικόν,
γυαλιώτατο,αγγλικόν που μιλώσε
μάς έφάνηκαν καλό σμιάδι διά
την περσιόρω συνενόησιν. Είνε
θαύμα, αλλά είτε άάθβεια. Τα
κατάρφε ωστε εν ριπή οφθαλμού
να σας άποβιάσθ, ήμας και τας
άποσκεύας μας, και να μάς φορ-
τώσθ σ' ένα άξέσπρητον λαγύρι
έμεινε σε ένα μικροσκοπικόν,
γυαλιώτατο,αγγλικόν που μιλώσε
μάς έφάνηκαν καλό σμιάδι διά
την περσιόρω συνενόησιν. Είνε
θαύμα, αλλά είτε άάθβεια. Τα
κατάρφε ωστε εν ριπή οφθαλμού
να σας άποβιάσθ, ήμας και τας
άποσκεύας μας, και να μάς φορ-
τώσθ σ' ένα άξέσπρητον λαγύρι
έμεινε σε ένα μικροσκοπικόν,
γυαλιώτατο,αγγλικόν που μιλώσε
μάς έφάνηκαν καλό σμιάδι διά
την περσιόρω συνενόησιν. Είνε
θαύμα, αλλά είτε άάθβεια. Τα
κατάρφε ωστε εν ριπή οφθαλμού
να σας άποβιάσθ, ήμας και τας
άποσκεύας μας, και να μάς φορ-
τώσθ σ' ένα άξέσπρητον λαγύρι
έμεινε σε ένα μικροσκοπικόν,
γυαλιώτατο,αγγλικόν που μιλώσε
μάς έφάνηκαν καλό σμιάδι διά
την περσιόρω συνενόησιν. Είνε
θαύμα, αλλά είτε άάθβεια. Τα
κατ

ΛΙΑΝΗΛΑΣΜΕΝΟΙ, με νόνα-
ρα, που έφρεμαν από την κού-
ρα, με τα ρούχα τους κου-
ρελασμένα, με τα βρώμικα πάντα πα-
πούτσια τους κοκκινισμένα από το αίμα
των πληγωμένων ποδιών τους, οι δύο άν-
δρες εστάθηκαν στην άκρη της ξύλινης α-
ποβάθρας του Σάντος και προήλκωσαν τα
φλογισμένα μάτια τους στο θαλασπείον της
ακτοπλίας, που απομακρυνόταν άργα α-
φίνοντας πίσω του μαύρα συννεφάκια κα-
πνού και δαδολυκούς άφρονες.

Οι άκτινες του ήλιου, αμείλικτες, έκτι-
φλοτικές, εγύοντο σαν γειοφόρος επάνω
στο μικρό Νοτιοαμερικανικό λιμάνι. Χον-
δρές σταγόνες κυλούσαν στα πρόσωπα των
δύο ανδρών. Καθώς η σειρήνα του θατορίου
άντηχσε για τρίτη ή τετάρτη φορά και οι
δύο, συγχρόνως, ξεροκατάπιαν. Ω, αν εί-
χαν φθάσει ένα λεπτό — ένα μοναχικό λεπτό
πρωτύτερα!... Τα μάτια τους δεν μπορούσαν
να ξεκολλήσουν από το μικρό ατμόπλοιο.

Ένας στρατιώτης — ένας μικροκαμωμέ-
νος, ιαυροβερδός άνθρωπάκος με άγριο μου-
στάκι — ο οποίος, άκουμπισμένος στο του-
φέκι του, έκτελούσε καθηκόντα σκοπού, τούς
έκτύταξε με βλέμμα γεμάτο ύποψια. «Ο
ψιλοτέρας από τους δύο άνδρες ήταν ά-
ναμσιδοθήπιτα "Αγγλος" ο άλλος, όμως η-
ταν ακαθορίστος εθνικότητας: θα μπορούσε
σε κάλλιστα να είναι Ισπανός, Γάλλος, "Ελ-
λην" ή Εβραίος.

«Αιωτέροι, πάντως, ήταν άνθρωποι α-
πελτισμένοι κομμάτι αμφιβολία δεν χω-
ρούσε γι' αυτό.

«Ο "Αγγλος, ψιλάς και λιγνός, με ήλιο-
καμμένη επιδερμίδα, μαύρα μαλλιά και
καστανά μάτια, εξέφρασε πρώτος τα αισθή-
ματά του. Επρόφραξε άργα τις λέξεις και με
μεγάλη δυσκολία, άναπνέοντας σπασμο-
δικά. "Εν τούτοις η φωνή του είχε διατηρή-
σει κάποια ευγένεια ανούτου, το λεκτικό του
ήταν καθαρό.

«Επρόφρασε, το θαύρο, Σολομών. Δεν
ήμπορούσε να κάνουμε τίποτε...

«Ο σύντροφός του, κοντός και γυνδρός και
λαυθαίνοντος γι' όμν του κλίματος, περι-
έργως ώχρος, άνοιγόκλεισε δυο φορές τα
τουσουφλιωμένα χείλη του χωρίς ν' άρ-
θρώσει λέξη. Κατόπιν, με όρημ και μανία,
άρχισε να θασασημέ και να καταστάται.
Δεν άφισε χυθεία λέξη της αγγλικής γλώσ-
σης που να μη την επαναλάμβε δυο ή τρεις
φορές και έφρασε μερικες επί τόπου. "Οταν
έτελειώσε τα μάτια του ήσαν γεμάτα δά-
κρυα.

— Νά τόν δώ να σέρνεται σασπισμένος ά-
πό την άρρόστια στους δρόμους και να
πατήσθι σαν σκυλίχκι, είπε πνιχτά, μ' ένα
λυγμό. Μά τόν άκούω να μουροχτεί και να
του δώσω φορμάκι!... "Ε... Βίκτωρ... Βί-
κτωρ...!

«Ενα ύποκόμο μουγκρητό άκούσθηκε: με
τα μάτια τουρλωμένα, με τις γροθίες σφιγ-
μένες ο "Αγγλος είχε σκύψει έλαφρά προς
τά έμπρός.

«Ενας νέος, μετρίκι άνασθηματός, με
φρεσκοειδωμένη λεκή φανερία και κοι-
ψώπιτο παναμά, είχε σαφή στην πρόση
του καρδούλι. "Αναμνησμένους τώρα στην
κουσπατή τους άπογαρετούσες κουνώντας
φιλικά το γέρι μου.

— "Ατμε!... "Ατμη!... όδρλώσε ο κοντό-
γυνδρός άνδρας.

«Ο νέος έβγαλε το καπέλλο του και το
έσεισε.

— Σας άφίνα γειά, καλοί μου σύντρο-
φοι! Εδώναξ σαρκαστικά. "Ημλίζα κιθά
προσθάνετε να μ' άγκαλιώσετε και να με
φιλήσετε προτού φύγω, ή τυχόν, όμως, το
θέλωμε διαφορετικά. Δε περάει... Ο κό-
σμος είχε μικρός και θα ξανασυναντηθώμε.
Μη παρομμελήστε τη δουλειά σ' ό ώρχειο
και έχετε πάντοτε σ' ό ν' το μερτικό μου.

Οι δύο άνδρες, άνίκανο να μιλήσουν από
την λύσσα που τους κατείχε. Τού έδειξαν
τις σφιγμένες γροθίες τους. Και έαφνικά,
πλάι σ' ό ν' έσο, ξεπρόβαλε μία κοπέλλα, μιά
νεωτάτη γυναικία με λευκό λίκνο, φέρεια έ-
πίσημα, κρατούσε όμως, μιά μικρή πολύ-
χρωμη ύπομολία. Έκούνθησε και αυτή το
γέρι τις, άπογαρετώντας τους δύο άνδρες
και ο τόνος της φωνής της εξέφραζε ειρηνία
όσο και γαρά.

— Είσαθε πολύ άνόητοι κλέφτες! έφώναξε
Ισπανικά. Κλέφτες χωρίς μυαλό. Αυτός έδω
είνε πολύ έξυπνότερος.

Πέρασε το χέρι της σ' ό το μπράτσο του συν-
τρόφου της, κυττάζοντάς τον σ' ό πρόσωπο
με άγανά. "Ο ψιλοτέρας από τους δύο άν-
δρες που έμειναν στη μικρή ξύλινη άπο-
βάθρα, άυτός ακριβώς ο άποιος φέρεια έ-
πίσημα, άπ' όποιον περισσότερο ησυχία
στις στιγμές είχαν άκούσει, αυτής της φωνής
στη θέα της τρυφερής κινήσεως της νεαρής
γυναικίας, καταλήφθη από άσυγκράτητη μα-
νία που τόν έκανε να ξεσπάσει όλη την κό-
ρασή του, την εξεοθνήρητη κατάστασή, στην
όποια όρισκόταν.

«Εκανε ένα όημα προς τα έμπρός σαν να
ήθελε να ριχτεί στη θάλασσα, να καταβάλει
μιαν άπεγνωσμένη προσπάθεια για να γε-
φυρώσει την άπόσταση μεταξύ τών μισοσ-
πισμένων σσνδίων, επάνω στις όποιες στε-

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

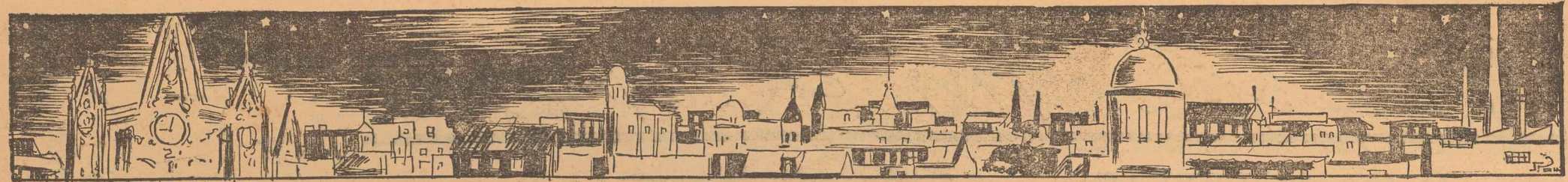
...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

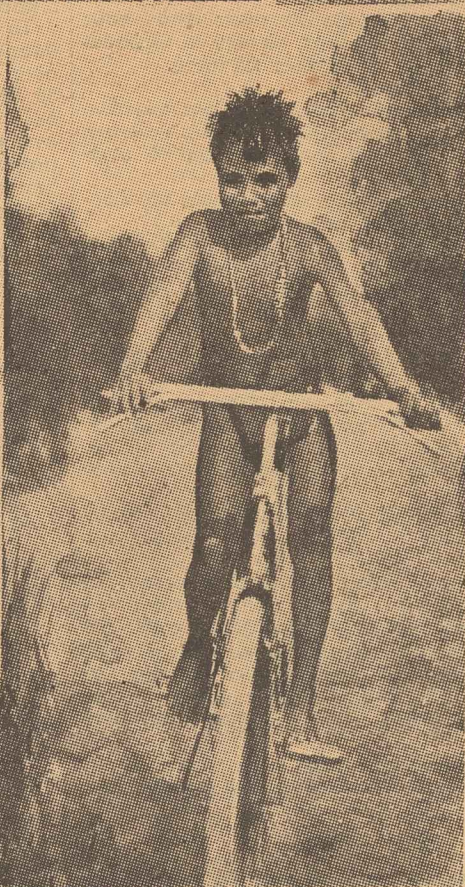
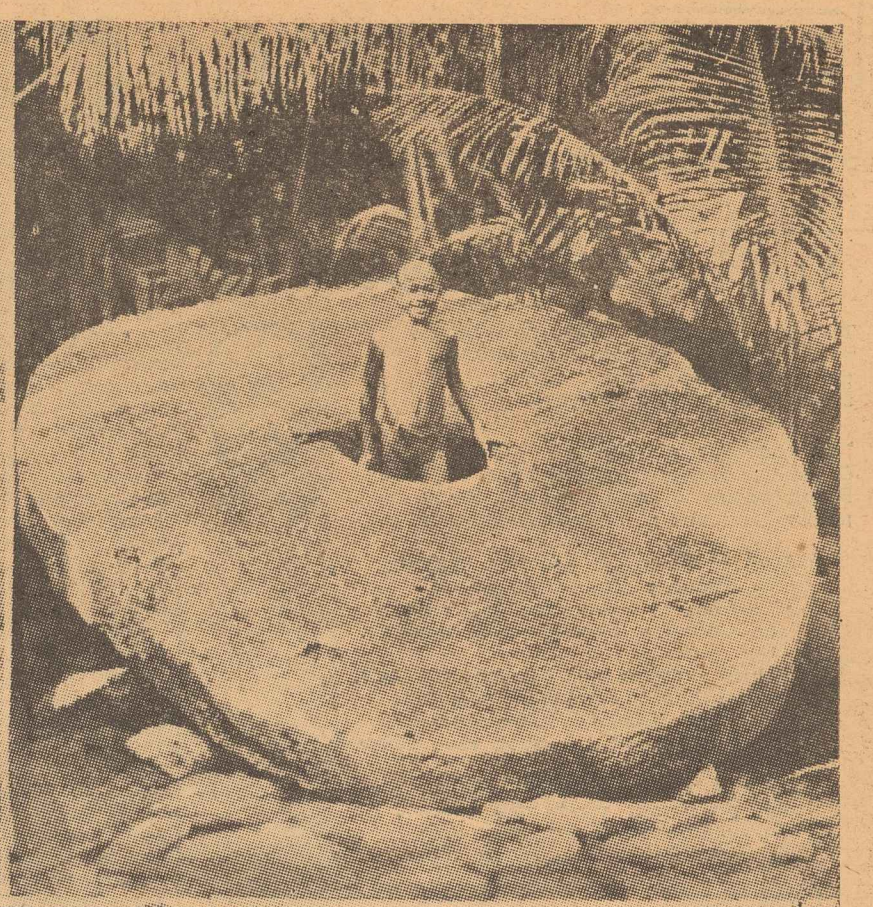
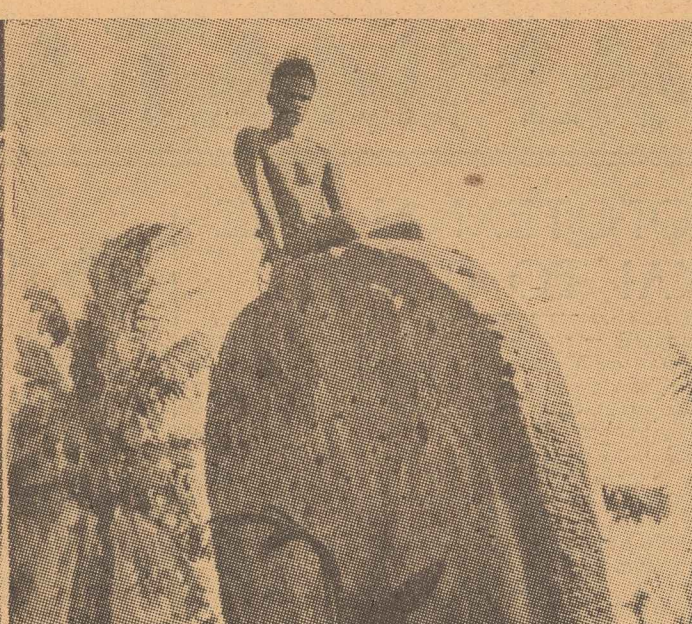
...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

...Ε ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

Ας ταξιδεύσουμε σήμερα... στην Μικρονησία

πό τους Εύρωπαίους, πρώτοι οι Πορτογάλοι και οι Ισπανοί την έπεσκέφθησαν κατά τον 16ον αιώνα. Την ανέκλυψαν μετά την Μελανησία που εκτείνεται προς νότον και προτού φθάσουν στις Φιλιππίνες που απλώνουν την όμορφη και τον πλούτο τους προς δυσμάς. Πολύ αργότερα οι γεωγράφοι την έβάπτισαν Μικρονησία και όμιλογούμενος ή όνομασία δεν είχε οδίκαιολογία.

Φαντασθήτε ένα σύμπλεγμα ή μάλλον πολλά συμπλέγματα νησιών, μυριάδων μικροσκοπικών νησιών, σκορπισμένων σε μίαν άπειραντή έκταση, ή όποια κατέχει το μεγαλύτερο τμήμα του Δυτικού Ειρηνικού Ωκεανού—για να είμεθα πιο σαφείς: 3 δόλοκληρα εκατομμύρια τετραγωνικών γιλιομέτρων.

Πέντε είναι οι μεγάλες υποδιαίρεσεις της, τα κυριότερα αρχιπελάγη που την αποτελούν: οι Μαριάνες, οι Καρόλινες, οι Ισολοι, οι Μάρσαλ, οι Τζάμπερ και οι Παλάος. Πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο, τα περισσότερα απ' αυτά τα νησιά ανήκαν στη Γερμανία, ή όποια τα είχε αγοράσει από την Ιαπωνία. Η συνθήκη των Βερσαλλιών τα διένειμε σε τρεις εκ των νικητών: τους Ιάπωνες, τους Αμερικανούς και τους Άγγλους. Η μερίς του λέοντος περιήλθε στους πρώτους και γι' αυτό σήμερα στις Μικρονησίας δεν έχουν καμιά διάθεση να δυσχερετήσουν τους καλούς συμμάχους των, τους Ιάπωνες.

Αν αποφασίζαμε να ταξιδεύουμε με το ταχύτερο μεταφορικό μέσον, το αεροπλάνο, σε όκτω ημέρες θα έφθινόμεθα στην Μικρονησία: συνεχής πτήσις έξι ημερών θα μάς έφερε στην Σιγκαπούρη την έβδομη ημέρα θα φθάναμε στη Μανίλα, την πρωτεύουσα των Φιλιππίνων, και το θράδυ της όγδοης το αεροπλάνο μας θα προσεβαλλασσούτο στον Ιαπωνικό αερολιμένα της νήσου Γιάπ, ή τον αμερικανικό της νήσου Γκουάμ. Σημειώστε ότι διά θαλάσσης το ταξίδι αυτό θ' απαιτούσε δύο τουλάχιστον μήνες!

Έχοντας ως όρμητήριο την Γιάπ ή την Γκουάμ, θα μπορούσαμε να έπισκεφθούμε με τα μικρά θαλασσοπόρα ή Ιαπωνικής έκτασης, τα καθαρότερα καράβια του κόσμου, τα κυριότερα νησιά της Μικρονησίας. Αν, όμως, αγαπούσαμε τις περιπέτειες, κανένας δεν θα μάς έμποδίζει να επιδιδασθούμε σε μία γοργοτάξιδη Ιστιοφόρο πύργα για να έπιχειρήσουμε την περιόδεά μας. Μ' αυτές τις πυργες οι Κανάκοι, οι Ιθαγενείς της Μικρονησίας, άνηφουν τις θύελλες και τις άττερμονες άποστάσεις του Μεγάλου Ωκεανού.

Πόσο θα διασκέδαζε μιά τέτοια περιόδεά: Τρία ή τέσσερα χρόνια... Και είναι άμείβολο αν θα προφθάνουμε να προσγγίσουμε στο ένα εκατοστό του όλου αριθμού των νησιών. Γι' αυτό, για να μη πελαγώσουμε, ως περιορισθούμε σήμερα σ' ένα μόνο νησί, στη Γιάπ.

Λουλούδια του Ωκεανού!... Έτσι αποκαλούσαν οι Ισπανοί τα νησιά του Ειρηνικού. Και τ' ωραιότερο από τ' άπειρα αυτά λουλούδια είναι ή Γιάπ, ή πρωτεύουσα της Ιαπωνικής Μικρονησίας. Σκεπασμένη με πυκνή έλαση, εύφορη και μυρωμένη, ή Γιάπ ξεπροβάλλει σαν Ισπανική όπτασία μέσα από την ζαφειρένια έκταση του Ωκεανού.

Μόλις το πλοίο που σας έχει φέρει σ' αυτόν τον έπινειο παράδεισο πλευρίση στην απόθεθρα του ωραίου λιμανιού, το κατάστρωμα κυριεύεται έξ έφθοδου από πλήθος μικρών μελανών διαβολάκων που χοροπηδούν σαν τρελοί όλόγυρά σας. Δεν σας ζητούν τίποτε: απλώς ήρθαν να σας υποδεχθούν τραδώντας την γραβάττα σας και εξαφανίζοντας με γέλια το καπέλλο σας ή την φωτογραφία μηχανή σας.

Μόνον αν φθάσετε αεροπορικάς στην Γιάπ ήμπορείτε να αποφύγετε αυτή την υποδοχή: οι Ιάπωνες έχουν άπαγορεύσει αυστηρώς σε Ιθαγενείς και σε ξένους να πλησιάζουν στον στρατιωτικών αερολιμένα.

Μόλις έπιχειρήσετε τα πρώτα βήματα επάνω στο στερεό έδαφος αναπόφευκτα θα σας πλησιάση ένας από τους καλοφτιαγμένους, συμπαθητικούς Ιθαγενείς που έχουν κατέβη στην άκρογιαλιά για να παρακολουθήσουν την άφιξη του πλοίου. Υποκλίνεται με άξιοπρέπεια και ένα άνοιχτοκαρδο χαμόγελο μπροστά σας και σας πληροφορεί ότι ο «μεγαλειότερος πόθος του είναι να τιμηθεί με την έπισκεψή σας το σπίτι του». Αν έχετε λίγη φαντασία, ήμπορείτε να καταλάβετε, χωρίς διερμηνέα, αυτό που σας λέγει. Η

γλώσσα που μεταχειρίζεται είναι ένα μίγμα άγγλικών, Ισπανικών και Ιαπωνικών λέξεων, συνοδευμένων από παραστατικώτατες χειρονομίες.

Ο Τόλ — ως τον όνομάσουμε έτσι — δεν πρόκειται να σας ζητήσει χρηματική άμοιβή για την φιλοξενία του και τις υπηρεσίες που θα σας προσφέρει ως όδηγός. Η φυσιογνωμία σας έχει προκαλέσει την συμπάθειά του και αυτό άρκεί για να προσπαθήση με κάθε τρόπο να καταστήση ευχάριστη την παραμονή σας στην Γιάπ.

Στα σγουρά μαλλιά του, επάνω από το μέτωπό του, είναι στερεωμένο ένα εύλινο γτένι περιέρνου σήματος, κάτι που μοιάζει με έλικα πρωτογόνου αεροπλάνου. Το στολίδι αυτό φανερώνει την άριστοκρατική καταγωγή του.

Καθώς προχωρείτε ανάμεσα στις καλύδες των Κανάκων και τα μικρά κομψά σπιτάκια των Ιαπώνων άσπικων, έντωσι σας προευνεί ή άφθονία των ποδηλάτων. Είναι όλα Ιαπωνικής κατασκευής και στοιχίζουν ελάχιστα γιέν. Οι Ιθαγενείς τ' αγοράζουν δι' ανταλλαγής κοκοκαρύδων ή μαργαριταριών. Νεαροί ήμίνυμοι Κανάκοι περνούν κάθε τόσο δλοταγώς από δίπλα σας, σκαρφαλώνουν επάνω στα ποδηλάτά τους, γελούν και ξεφωνίζουν χαρούμενα, περαίζουν τους διαβάτες και τρσιάζουν τις γυναίκες. Φθάνετε στην καλύδη του Τόλ. Η μητέρα του σας υποδέχεται με φωνή χαράς σαν να σας έγνωρίζει από χρόνια.

Οι Κανάκοι της Μικρονησίας, γόνι οι έπιμειξες τριών ή τεσσάρων φυλών — των Πολυνησιών, των Μελανησιών και των Μαλασιών — είναι οι αγαθότεροι άνθρωποι του κόσμου.

Το παραδεισιακό περιβάλλον έχει επιδράσει στον χαρακτήρα τους. Η εύκολη καλλιέργεια της γης και το ψάρεμα τους έπιτρέπουν να ζουν άμείρινα, χωρίς την φροντίδα της αύριον και χωρίς περιττές κακίες. Γι' αυτός ή φιλοξενία είναι καθήκον ιερόν.

Στο πρόσωπο της μητέρας του Τόλ είναι ζωγραφισμένη ή έπιθυμία να σας ευχαριστήση. Η άγαθή Ιθαγενής φορεί μία φοσάτα από χόρτα και τίποτε άλλο. Αργότερα θα πληροφορηθήτε ότι το απλό αυτό ένδυμα που φαίνεται τόσο έλαφρό ζυγίζει πολλές φορές περισσότερο από δεκαπέντε όκδες και κατοικείται συνήθως από σκορπιούς και σαρανταποδαρούσες.

Ο λευκός ένας πεινών, λέγει ο Τόλ, στην μητέρα του.

Και αυτή έτοιμάζει άμέσως τις γύστες της. Διερατάσκει γιατί άρα γε δάζει στη φωτιά δύο χύστες που περιέχουν το ίδιο φαγητό. Έκφοράτε την άπορία σας και ο Τόλ σας πληροφορεί ότι τα πατροπαρόδοτα έθιμα άπαγορεύουν στις γυναίκες να τρώγουν από την χύτρα των άνδρών.

Θα ήταν μεγάλη άτιμωσις για έναν άνδρα να δάλη στο στόμα του ψιμένη τροφή, την όποιαν έχουν έγγισει γυναίκες...

Μετά το γεύμα ο Τόλ σας όδηγει στή... λέσχη του χωριού. Πρόκειται περί πραγματικής λέσχης, ή όποια στενάζεται στην μεγάλη κελύδη του γαριού. Εκεί συγκεντρώνονται οι άνδρες για να περάσουν ευχάριστα την ώρα τους. Οι λέσγες είναι άρχαίο έθιμο θεσμός και αποτελει την κυριότερη κοινωνική έκδήλωση των λαών της Μικρονησίας. Η είσοδος τους άπαγορεύεται αυστηρώς στις γυναίκες.

Προτού έκενήσετε από την καλύδη, ο Τόλ φορτώνεται ένα μεγάλο πέτρινο δίσκο με μία τρύπα στο κέντρον, που μοιάζει με μολόπετρα και που πρέπει να ζυγίζει τουλάχιστον σαράντα όκδες. Τον έρωτάτε που σκοπεύει να μεταφέρει αυτό τον όγκόλιθο.

Σήμερα το πρωί αγόρασα μία πυργά από κάποιο φίλο μου και έπειδή έξω ότι θα τον συναντήσω στη λέσχη παίρνω μαζί μου το άπαιτούμενο ποσό για να τον πληρώσω.

Οι πέτρινοι αυτοί δίσκοι είναι το μοναδικό μέσον συναλλαγής των Κανάκων, το χρήμα τους! Οι πλουσιότεροι είναι κάτοχοι κολλοσιαίων όγκολίθων έδρους πολλών τόνων.

Στη λέσχη θα περάσετε αρκετές ευάριστες ώρες, παίζοντας ζάρια ή... έώλους. Και το θράδυ θα παρευρεθήτε στο μενάλιο γλέντι που θα διοργανώση προς τιμήν σας ο Τόλ. Θα πιείτε, θα τραγουδήσετε και θα χορεύετε μαζί με τις ωραιότερες κοπέλλες και τα πιο εύθυμα παλληκάρια του χωριού, ενώ κάτω από τα φοινιόδενδρα θα πετούν γοργά και άθόρυβοι νυχτερίδες μεγάλες σαν γλάροι...

Άλλα γιατί να μην άποτελείωστε μόνοι το ταξίδι στην Μικρονησία με την βοήθεια των εικόνων που συνοδεύουν την σύντομη αυτή περιγραφή;

